

'Απ' Όλα

Το Σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

ΝΙΚΟΛ. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τίμημα ἐγγραφῆς ἐξαμήνου

Διὰ τὴν Τουρκίαν . . . . . Γρ. 10
 „ τὸ ἔξωτερικόν . . . . . Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

→ ΓΡΑΦΕΙΑ ←

Γαλατᾶ, Περμποτάζαρον, Σαατοῦ Χάν, 16

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

Τὸ φύλλον ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους παρ. 20.

Τὸ « 'Απ' Όλα » ἐκτυποῦται εἰς 10,000 ἀντίτυπα.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΚΟΡΙΑΛΕΝΙΟΣ

Εἰς μέγας Ἑλληναὶ ἀπέθανε τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα εἰς τὸ Λονδίνον : ὁ Μαρίνος Κοριαλένιος. Ὁ ἀποθανών, πρότυπον ἀρετῆς καὶ ἐργασίας ἀδιαλήπτου, ζῶν, ὑπῆρξε πάντοτε ἐκ τῶν γενναιοτέρων τῆς πατρίδος του εὐεργετῶν, καὶ ἀποθανών, διὰ τῆς διαθήκης του κατέλιπε τὸ μεγαλειότερον μέρος τῆς περιουσίας του ὑπὲρ ἐθνικῶν ἔργων.

Ὁ Μαρίνος Κοριαλένιος ἐγεννήθη τῷ 1828 εἰς Κεφαλληνίαν, εἰς πολὺ δὲ μικρὰν ἡλικίαν ἐξενητεύθη, ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου καὶ ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα ἐμπορεύθη. Ταχύτατα ὅμως ἐνόησεν ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολις προσέφερε πολὺ περιωρισμένον στάδιον δι' αὐτόν· ἀνεχώρησε λοιπὸν ἐντεῦθεν, μεταδὰς εἰς Μασσαλίαν, τῆς ὁποίας τὸ ἐμπόριον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἤμαζε πολὺ. Ἀλλ' ἡ ἐμπορικὴ τῆς Μασσαλίας βασιλεία ἔδουε βαθμηδὸν διὰ ν' ἀνατείλῃ εἰς Λονδίνον, ἔνθα συνεκεντροῦτο τὸ διεθνὲς ἐμπόριον, ἢ δὲ δραστηριότης καὶ ἐμπορικὴ μεγαλοφυΐα τοῦ Κοριαλένιου δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατηθῇ ἐκεῖ δι' αὐτὸ ἐγκατέστη εἰς Λονδίνον, ἔνθα ἐπεδόθη εἰς τραπεζιτικὰς ἐργασίας εὐρυτάτας, αἵτινες ἐστέφθησαν ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας. Ἐν Λονδίῳ ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρώτων ἰδρυτῶν τῆς αὐτόθι ἐλληνικῆς κοινότητος, τῆς ὁποίας διετέλεσεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ πρόεδρος. Ὁ Κοριαλένιος διεκρίνετο διὰ τὰς πολλὰς εὐεργεσίας, τὰς ὁποίας προσέφερον εἰς τοὺς ἀναξιοπαθοῦντας ἐν Λονδίῳ Ἑλληνας καὶ διὰ τὰς λοιπὰς γενναίας αὐτοῦ ὑπὲρ ἐθνικῶν ἔργων συνδρομὰς. Ἐσχάτως ἀκόμη διέθεσε πο-

σὸν τριακασίων χιλιάδων φράγκων ὑπὲρ ἰδρύσεως ἐθνικῆς καλλιτεχνικῆς Πινακοθήκης ἐν Ἀθήναις, ἢ δὲ διαθήκη του, δι' ἧς καταλείπει ὑπὲρ τὰ δεκαπέντα ἑκατομμύρια ὑπὲρ διαφόρων ἔργων, προῦκάλεσε τὸν θαυμασμὸν ὄλων. Ὅτι χαρακτηρίζει τὰς δωρεὰς καὶ τὰ κληροδοτήματα τοῦ Κοριαλένιου, εἶναι ἡ σκοπιμότης. Ἐν Λονδίῳ διέθεσε μεγάλα ποσὰ ὑπὲρ ἀνεγέρσεως νοσοκομείων καὶ λοιπῶν φιланθρωπικῶν ἰδρυμάτων πρὸς περίθαλψιν τῶν ἀναξιοπαθούντων ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ Ἑλλήνων, ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ του δὲ πατρίδι πάντοτε προσήρχετο ἀρωγὸς διὰ γενναίων ποσῶν. Καὶ εἰς τὰ κληροδοτήματά του καταδεικνύεται πασιφανῶς ἡ σκοπιμότης, μεθ' ἧς διέθεσε ταῦτα, διότι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἀφίνει καὶ σεβαστὸν ποσὸν ὑπὲρ ἰδρύσεως Πρακτικῆς ἐπαγγελματικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἔχει πολλὴν ἀνάγκην ἡ Ἑλλάς. Δημοσιεύοντες τὴν εἰκόνα τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, νομίζομεν ὅτι προσφέρομεν φόρον εὐγνωμοσύνης καὶ ἐν ταύτῃ λαμπρὸν παράδειγμα γενναιότητος καὶ φιλαλληλίας.

Ὁ Κοριαλένιος θὰ καταλάβῃ μεταξὺ τῶν μεγάλων τῆς Ἑλλάδος εὐεργετῶν ἰδιάζουσας θέσιν, τὸ δὲ ὄνομά του θὰ μνημονεῦεται μετὰ τῶν ὀνομάτων τοῦ Συγγροῦ, Ἀβέρωφ, Βαλλιάνου, Ζάππα καὶ ὄλων ἐκείνων, οἵτινες ἀφιέρωσαν τὰ προϊόντα τῶν πολλῶν μόχθων τῶν ὑπὲρ τῆς εὐποιίας.

Ἡ κηδεῖα τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρός ἐγένετο ἐπιβλητικωτάτη ἐν Λονδίῳ, ἰδιαίτερον δὲ ἀτμόπλοιον θὰ φέρῃ τὸ σῶμά του εἰς τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα του.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΑΙ ΜΥΡΟΦΟΡΟΙ

Αύριον ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἑορτάζει τὴν μνήμην τῶν ἁγίων ἐκείνων γυναικῶν, αἵτινες, ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐτάφη, « διαγενομένου τοῦ Σαββάτου », ἔσπευσαν εἰς τὸν τάφον τοῦ διὰ νὰ καταθέσωσιν ὡς ὕστατον φόρον λατρείας καὶ εὐγνωμοσύνης μύρα καὶ ἀρώματα.

Ἡ εὐγνωμοσύνη, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξαν αἱ γυναῖκες αὐταὶ πρὸς τὸν ὕβρισθέντα καὶ ἀτίμως σταυρωθέντα Διδάσκαλον, εἶναι τοσοῦτω μᾶλλον μεγαλειότερα, ὅσῳ περὶ αὐτὸν οὐδεὶς πλέον εἶχεν ἀπομείνει πιστός. Εἰς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ τὸν εἶχε προδώσει, ἕτερος τὸν εἶχεν ἀρνηθῆ καὶ πάντες σχεδὸν οἱ λοιποὶ τὸν ἐγκατέλειψαν. Ἐν τῇ ἐγκαταλείψει ταύτῃ ὁ Ἰησοῦς ἐκινδύνευε νὰ στερηθῆ ὅ,τι καὶ ὁ χυδαιότερος τῶν κακούργων ἤξιούτο νὰ λάβῃ: ἓνα τάφον καὶ ὀλίγον ἄρωμα. Εὐρέθη ὁμοίως ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ. Εὐρέθη ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ μετὰ τῆς Μαρίας τοῦ Ἰακώβου καὶ τῆς Σαλώμης, καὶ ἰδοὺ ἐν πολυτελεῶς μνημείον διὰ τὸν σταυρωθέντα καὶ ὀλίγον ἄρωμα διὰ τὸν νεκρόν. Τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ὁμοίως δὲν ἀφήκεν ἀνανταπόδοτον ὁ Κύριος καὶ δι' αὐτὸ εἰς αὐτὰς πρῶτας διὰ τοῦ λευχημονοῦντος ἀγγέλου ἀνήγγειλε τὴν Ἀνάστασιν καὶ εἰς αὐτὰς ἀπηύθυνε τὸν πρῶτον χαιρετισμόν. Τὸ θάρρος τῶν ἁγίων γυναικῶν ἡμείφθη, ἡ δ' Ἐκκλησία ἡμῶν ἀποδίδει τὴν πρὸς τὸν μέγαν Διδάσκαλον εὐγνωμοσύνην τῶν δι' εὐγνωμοσύνης αἰδίου καὶ διηνεκοῦς.

Ἡ αὐριανὴ ὁμοίως ἑορτὴ δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῆ ὡς ἀπονομὴ μόνον χάριτος πρὸς τὰς Ἱεροσολυμίτιδας ἐκεῖνας γυναῖκας· νομίζω ὅτι πρέπει ἐν ταύτῳ καὶ νὰ μᾶς ὑπομνήσκῃ καὶ καθήκον τι, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς παραμελοῦμεν ἢ δὲν ἐκτελοῦμεν ὡς ἐπρεπεν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Διδάσκαλος τῆς ἀνθρωπότητος δὲν κατακεῖται ἐν τῷ τάφῳ οὔτε ἀπλοῦται εἰσέτι ἐπὶ τοῦ σταυροῦ διὰ νὰ σπεύσωμεν νὰ μιμηθῶμεν τὸν Ἰωσήφ καὶ τὰς γυναῖκας, ἀλλ' ἂν ὁ Κύριος δὲν ἔχη ἀνάγκην τῶν ἀρωμάτων καὶ τῶν φροντίδων μας, κατὶ ἄλλο ἐπίσης πολύτιμον καὶ προσφιλὲς ὃν διατρέχει τὰς αὐτὰς συνθήκας ὑπὸ ἄλλην μορφήν. Ἡ ἁγία ἡμῶν θρησκεία καὶ τὸ ἔθνος μας διανύουσιν ἡμέρας δυσχερεῖς. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀνέρχεται διὰ πολλοστήν φορὰν τὸν Γολγοθᾶν, πρὸς τὸν ὁποῖον τὴν ἀγούσιν. Ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς ἂν δὲν ἐπιδειξώμεν ἐγρηγόρσιν, οὐαὶ εἰς ἡμᾶς ἂν δὲν σπεύσωμεν οὐχὶ βεβαίως μὲ ἀρώματα καὶ μύρα, ἀλλὰ μὲ συμπάθειαν, αὐταπαρνησίαν καὶ ἀγάπην εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἀλλοίμονον ἂν ἐπιδειξώμεν προδοτικὴν ὀλιγωρίαν ἢ νοθεύτητα. Ἄς ἐννοήσωμεν καλῶς ὅτι δὲν πρέπει νὰ προσκολλώμεθα πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος μας μόνον ὅταν ταῦτα διέρχονται ἡμέρας εὐδαιμονίας καὶ ἡμέρας λιπαραίς, ὅταν δι' αὐτῶν ποθῶμεν νὰ ἐπιτελέσωμεν τὰ ὄνειρά μας καὶ νὰ κορέσωμεν τὰς φιλοδοξίας μας. Ὑπάρχουσι περιστάσεις, καθ' ἃς ἱερώτατον καθήκον μᾶς ἐπιβάλλει τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν γενναίαν ἡμιονήν εἰς τὴν ἀγάπην μας.

ΛΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὰ ἐν Ἀλβανίᾳ φαίνονται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ὀξυνόμενα. Ἐπίσημα καὶ ἰδιωτικὰ τηλεγραφήματα ἀγγέλλουσι συνεχεῖς ἐπιθέσεις καὶ γενικὸν ὄργανισμὸν τῶν ἐπαναστατησάντων Ἀλβανῶν. Οὕτω προσέβαλον τὸ φρούριον Σιπτανίκ, τὰς ὀχυρὰς θέσεις, τὰς ὁποίας κατέχει ὁ Μουχιεδὶν βέης, τὸ φρούριον Λίτσας καὶ τὸ φρούριον Πίστας. Καὶ ναὶ μὲν δὲν κατώρθωσαν νὰ κυριεύσωσι τὰ μέρη ταῦτα, ἐν τούτοις τινὰ τούτων πολιορκουσί ἀκόμη, προσενοῦντες πολλὰς ζημίας εἰς τὸν στρατόν.

Ἐξ ἄλλων τηλεγραφημάτων πληροφоруμένα ὅτι σκοπὸς τῶν ἐπαναστατῶν ἦτο νὰ κυκλώσωσι τὸν στρατόν καὶ νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῆς Σκόδρας. Ἄγνωστον ὅμως εἶναι κατὰ πόσον ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ τῶν. Ὁ παρὰ τὰς θέσεις Κόπλικ, Χότι καὶ Μόζι στρατός ὑπεχώρησε πρὸς τὴν Σκόδραν· ὁμοίως καὶ ὁ Ἐτέμ πασᾶς, ἀρχηγὸς τοῦ πρὸς ἀνατολὰς ἐνεργουμένου στρατοῦ, ὑπεχώρησε εἰς Γουσίαν καὶ Πλάβαν. Κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίας καὶ τὸ Τουζι κατελήφθη καὶ ἐπυρπολήθη ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν. Τὰς ἀνωτέρω εἰδήσεις ἀναγράφουσι ἔλας ἰδιωτικαὶ εἰδήσεις, οὐδὲν δ' ἐπίσημον τηλεγράφημα ἀναφέρει περὶ αὐτῶν. Ἡ Κυβέρνησις προβαίνει εἰς νέα δραστήρια μέτρα, δι' ὧν ἐλπίζει τὴν καταστολὴν τοῦ κινήματος.

Σχετικαὶ πρὸς τὰ Ἀλβανικὰ εἶναι καὶ αἱ Τουρκομαυροβουνιωτικαὶ σχέσεις. Διεπιστώθη ἀφ' ἐνὸς ἡ παρουσία Μαυροβουνίων μετὰ τῶν ἐπαναστατῶν, ἐξ ἄλλου δὲ ἰδιαίτερα εὐνοια τοῦ ὁμόρου βασιλείου πρὸς τούτους, διότι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν καταφεύγουσι διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ ὀθ. στρατοῦ εἰς τὸ μαυροβουνιωτικὸν ἔδαφος, ὅθεν καὶ ἐκ νέου ἐπανέρχονται. Καίτοι δ' αἱ δηλώσεις τοῦ τε πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ πρεσβευτοῦ τοῦ Μαυροβουνίου πρὸς τὴν ὀθ. Κυβέρνησιν εἶναι καθησυχαστικαὶ καὶ φιλικαὶ, ἐν τούτοις οὐδεὶς πλέον ἀμφιβάλλει ὅτι εὐρισκόμεθα πρὸς προστριβῶν γενικωτέρων, αἵτινες καὶ θὰ καταλήξωσιν εἰς πόλεμον.

Ἡ κρίσις τοῦ κομιτάτου ὑποδόσκει ἀκόμη, παρὰ τὴν παρατηρηθεῖσαν ἀνακωχὴν· οἱ δυσηρεστημένοι ἐπιμένουσιν εἰς τὴν ἐπιβολὴν τῶν ὄρων αὐτῶν καὶ εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ προεδρείου τοῦ κομιτάτου. Συνέπεια τῆς κρίσεως εἶναι αἱ θρυλλούμεναι παραιτήσεις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν Δζαβὴτ βέη, τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας Ἰσμαήλ βέη καὶ τοῦ Σεῖχουλιλάμη Μουσᾶ Κιαζὶμ ἐφέντη. Μετὰ τὴν παραίτησιν καὶ τῶν ὑπουργῶν τούτων, ἡ θέσις τοῦ ὑπουργείου εἶναι προβληματικὴ, βεβαία δὲ θεωρεῖται ἡ πτώσις τοῦ Μ. Βεζύρου.

Ἐν Ἑλλάδι διέρχονται ἡμέρας ὁργανώσεως. Μετὰ τὸν στρατηγὸν Ἐϊντοῦ, ὁ Ἄγγλος ναύαρχος Τῶφνελ ἐπελήφθη τοῦ ἔργου, ἐξ ἄλλου δὲ ὁ Βενιζέλος προβαίνει μὲ σιθῆραν πυγμὴν εἰς τὰς μεταρρυθμίσεις.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Μετὰ τὴν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα διακοπὴν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς, ἤρξατο συνεδριάζουσα ἡ Ἱερά Σύνοδος, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν, γενομένην τὴν παρ. τρίτην, παρεκάθησεν ὁ ἅγιος Δεβρῶν ἀντὶ τοῦ ἀποχωροῦντος ἀγ. Προικονήσου.

Μετὰ τὰς ἀνακοινώσεις τοῦ Πατριάρχου καὶ τὴν ἀνάγνωσιν διαφόρων συγχαρητηρίων τηλεγραφημάτων, ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐπελήφθη τοῦ ζητήματος τῆς μονῆς Ροζινοῦ, ἀνακοινουθέντων τῶν νεωτέρων γραμμῶν τοῦ Μητροπολίτου Μογλενῶν καὶ τοῦ Γέροντος κ. Ἰωακείμ Ἰβηρίτου. Ἡ Ἱ. Σύνοδος κατὰ πλειοψηφίαν ἀπεφάσισεν ὅπως ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκ. Πατριάρχης μετὰ δύο συνοδικῶν ἀρχιερέων μεταβῆ παρα τῷ Μ. Βεζύρῳ καὶ τῷ ὑπουργῷ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τῆς Δικαιοσύνης, παραστήσῃ δὲ τὴν προσγινομένην εἰς τὸ ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν μεγάλην ἀδικίαν.

Εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὁμοίως ὁ Οἰκ. Πατριάρχης ἀντέστη, παρατηρήσας ὅτι δὲν κρίνει τὸν καιρὸν καὶ τὰς περιστάσεις καταλλήλους πρὸς ἐνεργεῖαν τῶν δεόντων.

Ἐπὶ Συνόδου ἀνεγνώσθη καὶ τηλεγράφημα ἐκ Καλύμνου, ἀναφέρον ὅτι χωροφύλακες διέκοψαν αὐτόθι τὴν λειτουργίαν τῆς Ἀναστάσεως, προκαλέσαντες μέγαν πανικὸν καὶ τοῦτο, διότι ἐζητήσαν νὰ καταδιώξωσι παιδία τινὰ ῥίψαντα πυροτεχνήματα. Ἐνεκρίθη ὅπως ἀπευθυνθῆ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τακτικὸν διαμαρτυρίας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἡρακλείας καὶ τῆς δημογεροντίας τῆς κοινότητος Οὐζούν-Κιοπροῦ, διὰ τῶν ὁποίων ἀγγέλλεται ὅτι ὁ καϊμακάμης ἠμπόδισεν ὀρθόδοξον ἱερέα νὰ μεταβῆ εἰς τὰς φυλάκας καὶ μεταδόσῃ τὰ ἄχραντα μυστήρια εἰς τοὺς 40 ἐκεῖ κρατούμενους ὁμογενεῖς, ὕβρισε τὸν ἱερέα καὶ προσέβαλε τὴν θρησκείαν, ἀποκαλέσας τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν οἰνοπνευματώδες ποτόν. Ἀπεφάσισθη νὰ ζητηθῆ ἀσθηρὸ τιμωρία τοῦ ἐν λόγῳ καϊμακάμη, προσβαλόντος τὸ θρησκευτικὸν καὶ παραβάντος ὁρισμένον ἀρθρον τοῦ Συντάγματος, δι' οὗ κηρύσσονται αἱ ἐν τῷ κράτει θρησκευαὶ σεβασταί.

Ἐτέρα θλιβερά ἀγγελία ἀνεγνώσθη ἐπὶ Συνόδου. Ὁ καϊμακάμης Καϊμαρίου, μεταβὰς εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Κοινότητος Παλαιοχωρίου, ἀφού ἀπεμύκρυνε τὸν διδάσκαλον, ἤρρισε ν' ἀπευθίνη ἄρρεπεις καὶ ἀνηθικούς φράσεις εἰς τὴν διδασκαλίαν, τὴν ὁποίαν ἐδήλωσεν ὅτι ἀγαπᾷ. Ἡ διδασκαλίσα διεμαρτυρήθη ζωηρῶς, ἐντρομος δ' ἔτρεξεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ διδασκάλου.

Ὁ Μητροπολίτης Μογλενῶν ἐπίσης ἀναφέρει ὅτι ἐκ συμπαιγνίας ἐζητήθη παρὰ τοῦ ἱερέως Χασάν-κιοὶ νὰ παραστή εἰς τὴν ἐξισλαμίσιν χριστιανῆς κόρης. Ἐπειδὴ ὁμοίως αὐτὴ δὲν ἦτο ἐνήλιξ, ἔθεσαν ἀντ' αὐτῆς Μουσουλμανίδα ἐνήλικον. Ὁ ἱερεὺς, ἐννοήσας τὸ τέχνασμα, ἠρνήθη νὰ ὑπογράψῃ, ἐν τούτοις, πρὸ τῆς βίας, ἤτις ἐξησχίθη ἐπ' αὐτοῦ, ὑπέγραψεν ὡς περὶ ἐξισλαμίσσεως χριστιανῆς.

Τὴν παρελθούσαν τετάρτην ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν του καὶ τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον, εἰς ὃ παρεκάθησαν καὶ οἱ νέοι Σύμβουλοι. Ἐκ τούτων ὁ κ. Στέφ. Καραθεοδωρῆς ἔφερε τὸ ζήτημα κατὰ πόσον συμβιβάζεται ἡ παρουσία του ἐν τῷ Συμβουλίῳ μετὰ τοῦ κ. Ἀλ. Σινιόσογλου, ἐπ' ἀδελφῆ γαμβροῦ του. Τὸ Συμβούλιον μετὰ σύσκεψιν, καθ' ἣν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ἄρθρα τινὰ τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν, τὸ νόμιμον τῆς ἐκλογῆς καὶ τινὰ προηγούμενα, ἀπεφάνθη ὅτι εἶναι δυνατὴ ἡ τοιαύτη συμπαρεδρεία.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης πέμπτης, γενομένης πάλιν συζητήσεως ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς μεταβάσεως τοῦ Πατριάρχου εἰς τὸν Μ. Βεζύρην καὶ τοὺς ἀρμοδίους ὑπουργοὺς πρὸς διαμαρτυρίαν διὰ τὴν μονὴν Ροζινοῦ, ἐδέχθη ἡ Α. Θ. Π. ὅπως, τῇ συνοδείᾳ δύο Συνοδικῶν, μεταβῆ εἰς τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης καὶ, εἰ δεήσει, εἰς τὸν Μ. Βεζύρην.

ΑΙ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ ΜΑΣ

— Είχον την περιέργειαν, μοῦ ἔλεγε προχθές ἀκόμη κάποιος φίλος, νὰ μάθω πῶς ἐχρησιμοποίησαν τὰς πολλὰς ἢ ὀλίγας ἡμέρας τῆς ἀργίας των, μερικοὶ ἀπ’ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἐγνώριζα καὶ δι’ αὐτὸ ἤρχισα μίαν συστηματικὴν ἀνακρίσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπέβαλα τοὺς γείτονας τῆς συνοικίας μας, τοὺς συναδέλφους τοῦ γραφείου καὶ ἐκείνους ἀκόμη, τοὺς ὁποίους συναντῶ, χαιρετῶ, χωρὶς κἂν νὰ τοὺς γνωρίζω.

— Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνακρίσεώς σου ; τὸν ἠρώτησα μειδιῶν.

— Πολὺ θλιβερόν. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό, φίλε μου, μ’ ἐβύθισεν εἰς μίαν μεγάλην λύπην καὶ μοῦ ἐγέμισε τὸν νοῦν ἀπὸ ἀπαισιοδόξους ἰδέας.

— Μὰ διατί ;

— Ἄκουσε. Ἐξ ὅσων ἠρώτησα καὶ ἦσαν, ὡς σοῦ εἶπα, ἀρκετοί, μερικοί, καὶ αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὴν πλειονότητα, ἐπέρασαν τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως διπλασίως τοῦ τακτικοῦ ἐργαζόμενοι, κλεισμένοι μέσα εἰς τὰ γραφεῖα τῶν με κατεβασμένα τὰ στόρια καὶ τὸ τιγάρο εἰς τὸ στόμα. Ἄλλοι πάλιν, «μὴ ἔχοντες ἄλλο τι νὰ κάμουν», ἐπέρασαν τὰς ἡμέρας αὐτάς, τὰς ὁποίας τοὺς παραχωρεῖ ἡ ζωὴ, χωμένοι μέσα εἰς τὴν πνιγηρὰν τῶν καφενείων καὶ ζυθοπωλείων ἀτμόσφαιραν, μέσα εἰς τοὺς κεκορεσμένους ἀπὸ νικοτίνην καὶ μικρόβια ὀρίζοντας, ροφῶντες ἀπολαυστικῶς μετ’ αὐτῶν καὶ τὰ ποτήρια τοῦ ζύθου ἢ τῆς ρακῆς. Ἄλλοι ἐνέτειναν τὴν δρᾶσίν των εἰς τὸν γνωστὸν περίπατον τοῦ Μεγάλου Δρόμου, χᾶσκοντες συχνὰ πρὸ τῶν ὠραίων προθηκῶν ἢ ὡς ὀρητικοὶ στρατηγοὶ καταδιώκοντες καμμίαν κομπήν μοδιστροῦλαν ἢ κάποιαν γυναῖκα τοῦ ἡμικόσμου καὶ ἄλλος — μοναδικὸν φαινόμενον ρωμαντισμοῦ — ὡς ἀπεκάλυφα, ἐπέρασε τρεῖς ἡμέρας συνθιπτόν ποιήματα διὰ τὴν καλλονὴν τῆς ἐρωμένης του.

— Καὶ δι’ αὐτὸ μελαγχολεῖς ;

— Μάλιστα, ἀγαπητέ, κανεῖς, σχεδὸν κανεῖς ἀπὸ ὅσους γνωρίζω, καὶ μὴ νομίσῃς ὅτι ἐξαίρω καὶ τὸν ἑαυτὸν μου ἀπ’ αὐτούς, δὲν ἔκαμε μίαν καλὴν ἐκλογὴν, δὲν ἔκαμε μίαν ἐπιτυχήν προτίμησιν. Ὅλοι μας ἐχάσαμεν τὸν καιρὸν, ἐξαντλούμενοι περισσότερο ἀπ’ ὅσον θὰ ἐξηγητούμεθα, ἂν ἐριγάζόμεθα τακτικῶς, εἴτε ζητοῦντες νὰ ἐξοικονομήσωμεν μερικὰς ὥρας ἐργασίας ἢ νὰ λησμονήσωμεν μετὰ τὰς σταγόνας τοῦ ἀλκοὸλ ὅτι ὁ ἀγὼν τοῦ βίου βαθυτάτα ἐχάραξεν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μας καὶ πικρότατα ἐπότισε τὴν ψυχὴν. Ἐζητήσαμεν τὸ κέρδος καὶ ἐκερδήσαμεν τὴν ἐξάντλησιν, ἐποθήσαμεν τὴν ἀνακούφισιν τοῦ πνεύματος καὶ ἀντ’ αὐτοῦ ἀπεκτήσαμεν μίαν νάρκην ἀπελπιστικὴν καὶ δι’ αὐτὸ, ἐπιστρέψαντες εἰς τὰς ἐργασίας μας, σύρομεν τὸ βῆμά μας νωθρόν, ἀσταθές, κουρασμένον, καταρῶμενοι τὴν ὥραν καὶ τὴν στιγμὴν καὶ τὰς συνθήκας τοῦ βίου.

— Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ γίνῃ καὶ δὲν ἐγίνε ; Τί ἔπρεπε νὰ κάμουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καὶ δὲν ἔκαμαν ;

Ὁ φίλος μου ἐφάνη ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν ἐρώτησίν μου ταύτην καὶ ἐξηκολούθησεν :

— Ὅχι, αἱ συνθήκαι τοῦ βίου εἴμπορεῖ νὰ εἶναι βαρεῖαι, καταθλιπτικά, φοβεραὶ ἢ ὅπως ἄλλοι θέλουν νὰ τὰς χαρακτηρίσουν, ἔχουν ὁμῶς καὶ τὸ φάρμακον, τὸ ὁποῖον τὸς καθιστᾷ ἐλαφροτέρας εἰς τοὺς ὤμους μας, διότι κάμνει αὐτοὺς ρωμαλέους καὶ ἰσχυρούς. Καὶ τὸ φάρμακον αὐτὸ εἶναι ἡ Φύσις, ἡ μεγάλη αὐτὴ μητέρα ὄλων μας, ἡ ὁποία μᾶς ἀγαπᾷ μετὰ τρυφερωτέραν ἀγάπην, μετὰ τὴν ἀγάπην ἐκείνην ποῦ κανεῖς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν ἐδοκίμασεν οὔτε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀκόμη. Ἡ Φύσις, ὅταν μᾶς βλέπῃ κουρασμένους, χλωμούς, ἀσθενικούς, κύπτοντας καὶ πρὸ τοῦ ἐλαφροτέρου βάρους, συντριβομένους καὶ ὑπὸ τὴν μᾶλλον ἀκίνδυνον καταδρομὴν, μᾶς λυπεῖται καὶ μᾶς φωνάζει : «Ἐλάτε νὰ λουσηθῆτε εἰς τὰ ζωογόνα θέληγητρά μου, ἔλθετε ν’ ἀναπαύσετε τὸ βλέμμα σας ἐπάνω εἰς τὰς ἀνθισμένας πρασιάς καὶ νὰ ἐνδυναμώσετε τοὺς πνεύμονάς σας μετὰ τὴν ἀποπνοίαν τοῦ ἰωδίου καὶ τὰ μόρια τοῦ ὀξυγόνου. Ἐλάτε ! κοντὰ μου θὰ ξεχάσετε τὴν λύπην σας, χωρὶς νὰ ἐξαντληθῆτε, καὶ θὰ ἐνισχύσετε τὴν ψυχὴν σας χωρὶς κἂν νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε. Ἐλάτε καὶ ὕστερον ἀπὸ ὀλίγον θὰ σᾶς ἀποδώσω εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἀνδρας ἀληθινούς, μετὰ νεῦρα ἰσχυρότερα, μετὰ πνεῦμα φαιδρότερον, τὰ κύρια ἐφόδια εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου». Αὐτὰ μᾶς λέγει ἡ μεγάλη μας μητέρα μετὰ πόνον, μετὰ στοργὴν, ἀλλ’ ἡμεῖς δὲν ἀκούομεν τὴν σωτήριο φωνὴν τῆς οὔτε πειθόμεθα εἰς τὰ λόγια τῆς.

— Μὰ μὴ λησμονῆς, φίλε μου, τὸν δέκοψα, ὅτι ἔφθασε πλέον ἡ ἀνοιξίς, ὅτι ὅλα τὰ σπῖτια τῶν Νησιῶν καὶ τοῦ Βοσπόρου ἐνοικιάσθησαν καὶ ὅτι πολὺ ὀλίγοι μένουσιν εἰς τὸ Σταυροδρόμι χωρὶς νὰ κάμουν τὴν «ἀλλαγὴν» των.

— Ἡ ἀπλοϊκότης σου μοῦ φέρει τὸ μειδίωμα εἰς τὰ χεῖλη, ἐνῶ ταυτοχρόνως μοῦ σφάζει τὴν καρδίαν.

— Καὶ διατί ;

— Διότι μετὰ τὴν μανίαν, ἡ ὁποία μᾶς κατέλαβε, κατεστρέψαμεν καὶ τὴν ἐξοχήν, διότι μετεφέραμεν εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῆς πόλεως : τὴν πολυτέλειαν, τὴν ἐπιδεικτικίαν καὶ τὴν ἀνίαν . . .

Εἶχε διάθεσιν νὰ ἐξακολουθήσῃ. Εὗρηκα μίαν τυχαίαν πρόφασιν καὶ τὸν ἀφῆκα νὰ ἐλεινολογῇ τὰς προτιμήσεις μας εἰς ἓνα τόνον σφοδρόν, εἰς ἓνα τόνον Ἰερεμίου. Τὸν ἀφῆκα, ὅχι διότι δὲν συνεφώνουν μετὰ τὰς ἰδέας του, ἀλλὰ διότι ἠσθανόμην βαθυτάτα τὴν πικρίαν τῶν ἀληθειῶν, τὰς ὁποίας μοῦ ἔλεγεν.

Θ. Κ. Μ.

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΥΡΜΟΥ

Ἐὰν ἦνε ἀληθές ὅτι μόνον διὰ τῆς ὑψηλῆς ἠθικῆς ἀγωγῆς τῆς γυναικὸς ὑποστρώννυνται τὰ στερεὰ τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς θεμέλια, ἐὰν ἦνε ἀναμφίρηστον ὅτι ἡ δόξα παντὸς ἔθνους ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἠθικῆς καὶ διανοητικῆς τῆς γυναικὸς διαμορφώσεως, ἐὰν ἀπεδείχθη ὅτι γυνὴ σώφρων καὶ εὐσεβῆς εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς ἀνθρωπότητος, ὅπως διεκήρυξεν ὁ Fénelon, εἶναι ἀξιοκατάκριτος ἡ το-

σαύτη ὀλιγορία καὶ ραθυμία ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως τῆς γυναικὸς ἀπὸ τῆς καταπτώσεως, εἰς ἣν κατεκρήμνισεν αὐτὴν ἡ ἄσκοπος πολυτέλεια καὶ ματαιοφροσύνη. Εἶναι ἀνάγκη ἀπαραίτητος ὅπως διασώσωμεν, τὴν νεάνίδα ἰδίως, ἀπὸ τῆς ὀλισθηρᾶς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης αὐτὴν εἰς ἀπύθμενα βάραθρα καὶ θυσιαζούσης τὴν οἰκογενειακὴν ἁρμονίαν εἰς τὸν βωμὸν τῆς φιλαρεσκείας καὶ συρμοφιλίας.

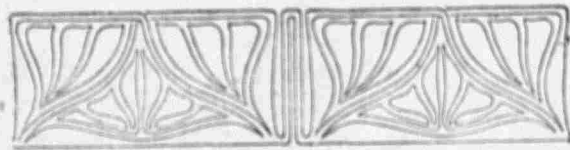
Σήμερον τοσοῦτον εἰσεχώρησεν ἐν τῇ ἰδέᾳ τῆς νεάνιδος ἡ ἄσκοπος κενοδοξία καὶ τοσοῦτον κυριαρχεῖ αὐτῆς, ὥστε ἐν τῷ ἰδιοτρόπῳ αὐτῆς ἱματισμῷ νὰ ἀνέχεται νὰ φέρῃ τὸν Κενταύριον χιτῶνα, δηλητηριάζοντα μονονουχί αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν τῆς οἰκογενείας καὶ τὴν καρδίαν τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἔθνους, τοῦ ἀγαπήσαντος τὸ ὠραῖον ἐν τῇ ἀπλότητι καὶ φιλοκαλίᾳ καὶ ἐπιδιώξαντος τὴν χάριν ἐν τῇ μετριοφροσύνῃ καὶ τὸν στολισμὸν ἐν τῇ αἰδημοσύνῃ.

Γελειωδεστέραν καὶ ἀποτροπαιότεραν δὲν περιεβλήθη τὸ γυναικεῖον φύλον περιβολῆν ἢ κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, καθ’ ἃ διὰ τῆς ἐπιπολαιότητος καὶ ματαιοφροσύνης ἢ γυνὴ τῆς οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας πρόρριζα τὰ θεμέλια κατέσκαψε καὶ διὰ τῆς πολυτελείας τὰς βάσεις τῆς ἰδίας αὐτῆς ἠσυχίας κλονίσασα, ἐπαπειλεῖ καὶ τὴν καταστροφὴν ἑαυτῆς τε καὶ τῆς οἰκογενείας.

Πόσον παρήγορον θὰ ἦτο, ἐὰν, ἀντὶ νὰ καταγίνωνται αἱ μητέρες ὅπως ἐνδύσωσι τὰ τέκνα αὐτῶν διὰ τρόπου ἐλύοντος τὴν περιέργειαν καὶ τὸν θαυμασμὸν καὶ διακρίνοντος αὐτὰ ἐν μέσῳ πολλῶν διὰ τε τὴν κομψοπρέπειαν καὶ ἐπιτήδευσιν, ἐκόσμουσιν αὐτὰ διὰ τῶν ἀρετῶν ἐκείνων, αἵτινες θὰ καταστήσωσι τὸν βίον αὐτῶν ἄλυπον ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ καὶ σεβαστὸν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ! Ἐν τούτῳ τὰ Παρθεναγωγεῖα δέον, τὸν ὑψηλὸν αὐτῶν προορισμὸν κατανοοῦντα, νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν τελείαν καὶ ὑψηλὴν τῶν κορασιῶν διαπαιδαγώγησιν ἐν τῇ ἀρετῇ τῆς σωφροσύνης, τῆς εὐπρεπείας, τῆς κοσμιότητος, τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἐγκατεργήσεως, τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς ὑπὲρ τῶν ἄλλων αὐταπαρνησίας. Εἶναι ἀναμφίλεκτον ὅτι τὰ Παρθεναγωγεῖα παριστῶσι τὸν ἐγκέφαλον οἶον εἰπεῖν ὀλοκλήρου τῆς κοινωνίας, ἐν ᾧ φύονται, καλλιεργοῦνται, ἀναπτύσσονται καὶ προάγονται αἱ ἀλήθειαι αὐταί, αἱ γινόμεναι βραδυτέρον οἱ ἰσχυροὶ τῆς οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας παράγοντες, αἱ πνευματικαὶ ἐκεῖναι δυνάμεις, αἵτινες, πραγματοποιούμεναι ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ καὶ ἀντανακλώμεναι ἐν τῇ κοινωνίᾳ, μεταβάλλουσιν αὐτὴν εἰς λειμῶνα ἀνθηρότατον, ἐνθα τὰ λῆμα καὶ δροσερὰ ἀνθη παρέχουσι τὴν εὐωδίαν τῆς ἠθικῆς εὐεξίας τῶν οἰκογενειῶν καὶ τῆς εὐημερίας τῶν λαῶν. Ὅθεν, ἂς θεραπεύσῃ ἡ Σχολὴ τὴν φθοροποιὸν ταύτην τῆς ματαιοδοξίας γάγγραιναν, τὴν καταρῶχουσαν ἐσχάτως τὴν καρδίαν τῆς γυναικὸς καὶ τὴν διαυλακώσασαν τὴν οἰκογενειακὴν ἁρμονίαν, ἐνθα πλέον χαίνει ἡ κακοδαιμονία καὶ ἂς ἐφοδιάσῃ τὴν νεάνίδα τὴν αἰδεσιμωτέραν τῆς ἀρετῆς πανοπλίαν, δι’ ἧς θ’ ἀποβῇ νικήτρια καὶ τὰ ἀκατανίκητα θὰ καταγάγῃ τρώπαια τῆς φιλοκαλίας, ἀπλότητος καὶ σεμνοπρεπείας κατὰ τῆς φανίλης καὶ μυσαρᾶς συρμοφιλίας καὶ ματαιοφροσύνης.

ΕΡΡ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Διευθύντρια τοῦ Ἰωακείμ. Παρθεναγωγείου

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΑΠΤΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ ΛΑΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ βάπτισις τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ ἐγένετο ἑκατὸν εἰκοσιπέντε περίπου ἔτη βραδύτερον τῆς βαπτίσεως τῶν Βουλγάρων¹, ἴτοι τῷ 988, ἐπὶ Βλαδιμήρου Α' τοῦ Ἁγίου (972—1015). Ἄλλ' ἢ πρώτη γενομένη ἀπόστολος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν Ρωσίᾳ ὑπῆρξεν ἡ προμήτωρ τοῦ Βλαδιμήρου Ὀλγα ἢ Ἁγία (945—947), σύζυγος τοῦ Ἰγώρ (912—945), υἱοῦ τοῦ Γουρικού, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ κύριος ἰδρυτὴς τοῦ ρωσικοῦ κράτους (862).

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἀπὸ τοῦ κηρύγματος ἀκόμη τοῦ Μεθοδίου καὶ τοῦ Κυρίλλου, καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς ὑπ' αὐτῶν ἐπινοήσεως τοῦ σλαωνικοῦ ἀλφαβήτου καὶ τῆς δι' αὐτοῦ μεταγλωττίσεως τῶν ἁγίων Γραφῶν, ὁ Χριστιανισμὸς εἶχεν ἀρχίσει πρὸ πολλοῦ νὰ διαδίδηται καὶ παρὰ τοῖς Ρώσοις· ἀλλ' ἦτο ἐλάχιστος ὁ ἀριθμὸς τῶν χριστιανῶν, αἱ δὲ ἐπανειλημμένοι ἐκ Βυζαντίου ἀποστολαὶ ἱεραποστόλων, ἐλάχιστα ἐπετύγγανον. Ἡ Ὀλγα, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα σκανδιναυστὶ σημαίνει «φλόγα», ἐξηκοντοῦτις τότε καὶ ἐπιτροπεύουσα τῆς ἀρχῆς διὰ τὴν ἀνηλικιότητα τοῦ υἱοῦ τῆς Σβιατισλαοῦ τοῦ Α' (957—972), παρεπίσθη φαίνεται ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν ἱεραποστόλων, ἵνα λάβῃ τὸ ἅγιον βάπτισμα· φοβουμένη ὅμως τοὺς εἰδωλολάτρας, δὲν ἐτόλμησε νὰ βαπτισθῇ ἐν Κιέβῳ, πρωτεύουσῃ τότε τοῦ κράτους, οὔτε καὶ ἐν ἄλλῃ τινὶ πόλει τῆς Ρωσίας, ἀλλ' ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, τῇ 9 Σεπτεμβρίου 955, γενομένη τιμητικώτατα δεκτὴ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου Ζ' τοῦ Πορφυρογεννήτου (911—959) καί, λαβοῦσα τὸ ἅγιον βάπτισμα διὰ χειρὸς τοῦ Πατριάρχου Πολυεύχτου (956—970), κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 956, μετωνομάσθη Ἐλένη. Ἐπανακάμφασα ἢ Ὀλγα εἰς Ρωσίαν, δὲν ἔπαυσε προτρέπουσα καὶ τὸν υἱὸν τῆς Σβιατισλαοῦ νὰ βαπτισθῇ· ὁ Σβιατισλαὸς ὅμως ἠρνήθη, διότι δὲν ἠθέληεν, ὡς ἔλεγε, νὰ γίνῃ ὁ περίγελως τῶν στρατιωτῶν του. Ἄλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐδειλίασε νὰ κάμῃ ὁ ἀσθενὴς τοῦ Σβιατισλαοῦ χαρακτήρ, ἐπέπρωτο νὰ κατορθώσῃ ἢ σιδηρᾶ τοῦ υἱοῦ του Βλαδιμήρου θέλησις. Ὁ Βλαδιμήρος, βλέπων καλῶς ὅτι πρὸς συστηματοποίησιν, οὕτως εἶπεν, τοῦ κράτους του, ἐχρειαζέτο ἀναποφεύκτως μία συγκεντρικὴ καὶ ἐνιαία πίστις, ἀπέστειλε πρέσβεις εἰς διάφορα τοῦ κόσμου μέρη, ἵνα μελετήσωσι καὶ ἐξετάσωσιν ἐκ τοῦ πλησίον τὰ τρία μεγάλα τῶν χρόνων ἐκείνων θρησκείματα, ἴτοι τὸ χριστιανικόν, τὸ ἰουδαϊκόν καὶ τὸ μουσουλμανικόν, ὑποβάλλωσι δὲ πρὸς αὐτὸν κατόπιν τὴν περὶ προτιμήσεως γνώμην των. Οἱ πρέσβεις ἐπανακάμφσαντες (988) παρὰ τῷ ἡγεμόνι, ἐγνωμάτευσαν ὑπὲρ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ δόγματος, ἐξαπορή-

σαντες, ὡς εἶπον, διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ τελετῶν. Ὁ δὲ Βλαδιμήρος, ἔχων καὶ τὸ προηγούμενον τῆς προμήτορός του, δὲν ἐδίστασε ποσῶς. Ἐπειδὴ δὲ τότε ἔτυχε πολιορκῶν τὴν Χερσῶνα (πόλιν ἑλληνικὴν, τῆς ὁποίας τὰ εἰρεῖπια ἀπέχουσι τρία βέρστια πρὸς δυσμὰς τῆς σημερινῆς Σεβαστουπόλεως), ἀφήκε τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας μέχρι τῆς πτώσεως τῆς πόλεως, ἦν ὅμως, ὡς λέγεται, παρέδωκεν εἰς αὐτὸν ἀναίμωτὸν ὁ πρωτεύων (διοικητῆς) αὐτῆς Ἀναστάσιος, εὐθύς ὡς ἔμαθε τὴν περὶ βαπτίσεως πρόθεσιν τοῦ Βλαδιμήρου. Ἄλλῃ καὶ τοῦτο ἀπόδειξις τοῦ διέποντος τὸ βυζαντινὸν κράτος ἀκρατήτου ἐκπολιτιστικοῦ πνεύματος, μὴ δισταζόντος καὶ κτήσεις τοῦ ἀκόμη νὰ παραδίδῃ διὰ τὸν θρίαμβον τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου. Ἄλλὰ καὶ ὁ τότε αὐτοκράτωρ Βασίλειος Β' ὁ Βουλγαροκτόνος (976—1025), προθύμως ἔδωκε τὴν ἀδελφὴν του Ἄνναν ὡς σύζυγον τῷ Βλαδιμήρῳ, εὐθύς ὡς οὗτος ἐδέχθη ἐν Χερσῶνι τὸ ἅγιον βάπτισμα. Τῷ αὐτῷ ἔτει (988), ἐπανέκαμψεν ὁ Βλαδιμήρος εἰς τὴν πρωτεύουσάν του Κιέβον, ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ πολυαριθμοὺς ἱερεῖς καὶ πάντα τὰ διὰ τὴν βάπτισιν τοῦ λαοῦ τοῦ χρειώδη· διέταξε δὲ τὴν ἄμεσον μὲν τῶν εἰδῶλων κατάρριψιν, ἐπὶ ποινῇ δὲ θανάτου τὴν ἄμεσον ἐν τοῖς ρείθροις τοῦ ποταμοῦ Δνειπέρου βάπτισιν παντὸς τοῦ λαοῦ, ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τῶν ἱερέων, ἀναγινωσκόντων ἀπὸ τῆς ὄχθης τὰς εὐχὰς τοῦ βαπτίσματος, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδλεψιν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

Εἰς τὴν θέσιν ἴστατο αὐτὸς ἐπιθεωρῶν τὴν βάπτισιν τοῦ λαοῦ του, καὶ εἰς μέρος περίοπτον ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, ἐγείρεται σήμερον μεγαλοπρεπέστατον μνημεῖον ἐξ ὀρειχάλκου, ὕψους 19 μέτρων, ἰδρυθὲν τῷ 1853. Καὶ ἐπὶ μὲν τῆς πρὸς τὸν ποταμὸν προσόψεως τοῦ βάθρου, ὀραιότατον ἀνάγλυφον παριστᾷ τὴν σκηνὴν τῆς βαπτίσεως τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ, ἄνωθεν δ' ἐγείρεται ἐπιδλητικὸς ὁ ἀνδριάς τοῦ ἁγίου Βλαδιμήρου, μὲ τὸν σταυρὸν εἰς χεῖρας, φαντασμαγορικὸν ἐν καιρῷ νυκτὸς ἀποτελῶν θέαμα μὲ τὰς ἐξ ἡλεκτρικοῦ φωτὸς ἀκτινοβολίας του. Κατωτέρω τοῦ μνημείου τούτου, πρὸς τὸν ποταμὸν, ὑπάρχει καὶ ἕτερον μνημεῖον τῆς βαπτίσεως τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ, ὅπερ ὅμως οὔτε τὴν χάριν καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ προηγούμενου ἔχει, οὔτε καὶ εἰς τὴν θέσιν εὐρίσκεται, μεγάλῃν τινὰ προξενεὶ ἐντύπωσιν. Ἐν τούτοις, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος, τελεῖται ἐνταῦθα κατ' ἔτος, τῇ 15 Ἰουλίου, πάνδημος στρατιωτικὴ καὶ θρησκευτικὴ πανήγυρις.

Ἐκτοτε, ἀπὸ τοῦ 988, ἡ ρωσικὴ Ἐκκλησία ἐξηρτάτο ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου· ὁ δὲ ἐκάστοτε ἀρχιεπίσκοπος Κιέβου, ὅστις ἦτο καὶ μητροπολίτης Ρωσίας, ἐξελέγετο διὰ συνοδικῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, λαβὼν ἐν τῷ συνταγματικῷ σειρᾶν 61ου. Τὸ ἔθιμον τοῦτο τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκλογῆς ἐξηκολούθησε κατόπιν καὶ διὰ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Μόσχας, ἀφ' οἴτου (1328) ἡ πόλις αὕτη ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Ἰβάν Α' Δανήλοβιτς Καλίτα (1328—1340) ἡ πολιτικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ τῆς Ρωσίας πρωτεύουσα. Ἐννοεῖται ὅτι πολλαὶ ἐν τῷ μεταξῷ ἐγένοντο ἀπόπειραι πρὸς ἀνεξαρτησίαν τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ πρὸς χειραφέτησιν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως· ἀλλ' αἱ ἀπόπειραι αὗται, ὀφειλόμεναι εἰς παπικὰς πάντοτε εἰσηγήσεις, ἔμμενον ἀτελεσφόρητοι.

Μετὰ τὴν πτώσιν ὅμως τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας (1453), οἱ μητροπολίται Μόσχας καὶ Κιέβου ἤρξαντο ἀναγορευόμενοι ὑπὸ συνόδου Ρώσων ἐπισκόπων, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπικυροῦντος μόνον τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν¹.

Τῷ 1588 ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας Β' ὁ ἀπὸ Λαρίσσης, ὁ ἐπιλεγόμενος Τρανὸς καὶ Μέγας, κατὰ τὴν τρίτην αὐτοῦ ἐντὸς εἰκοσιδύο ἐτῶν πατριαρχίαν (1586—1594), ἐδέησε νὰ μεταβῇ εἰς Ρωσίαν πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τοῦ ὑπερχρεωμένου τότε πατριαρχικοῦ ταμείου. Τῆς εὐκαιρίας δὲ ταύτης ἐπωφεληθεὶς ὁ τότε αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας καὶ τελευταῖος τῶν Ρουρικών Θεόδωρος Α' Ἰβάνοβιτς (1584—1598), τῇ προτροπῇ καὶ τῆς συγκλήτου καὶ ὄλου τοῦ ἀνωτέρου ρωσικοῦ κλήρου, ἔπεμψε πρεσβείας καὶ πρὸς τοὺς τέσσαρας τῆς Ἀνατολῆς πατριάρχας, ἐξαιτούμενος τὴν ἀπονομὴν πατριαρχικοῦ ἀξιώματος εἰς τὸν μητροπολίτην Μόσχας.

Ἡ αἴτησις τοῦ αὐτοκράτορος ἐγένετο δεκτὴ· ὁ δὲ Ἱερεμίας, ἐφωδιασμένος διὰ τῶν σχετικῶν συνοδικῶν γραμμάτων καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν μητροπολιτῶν Μονεμβασίας Δωροθέου καὶ Ἐλασσῶνος Ἀρσενίου (ὅστις καὶ τὰ τῆς ἐπισήμου ταύτης πράξεως καθέκαστα ἐξιστόρησεν ἐν εἰδει ἐπιστολῆς διὰ στίχων πολιτικῶν), μετέβη εἰς Μόσχαν καί, τῇ 26 Ἰανουαρίου 1589, χειροτονεὶ πατριάρχην πάσης Ρωσίας τὸν μητροπολίτην Μόσχας Ἰώβ· ἐπιστρέψας δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν, συγκροτε, κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1593, σύνοδον, ἣτις ἐπεκύρωσε τὰ ἐν Ρωσίᾳ πεπραγμένα καὶ ἀνεγνώρισε τὸ πατριαρχεῖον τῆς Ρωσίας. Τὸν Ἰώβ, ἀποθανόντα τῷ 1607, διεδέχθη ὁ Ἐρμογένης, καὶ τοῦτον πάλιν ἀποθανόντα τῷ 1612, διεδέχθη, τῷ ἐπομένῳ ἔτει, ὑπὸ τοῦ ἐν Ρωσίᾳ τότε ἐπίσης πρὸς συλλογὴν ἐράνων παρεπιδημοῦντος πατριάρχου Ἱεροσολύμων Θεοφάνους τοῦ Β' (1608—1645) χειροτονηθεὶς, ὁ ἐπίσκοπος Ροστόβης καὶ πατὴρ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ γενναρχοῦ τοῦ οἴκου τῶν Ρωμανῶν Μιχαὴλ Θεοδώροβιτς (1613—1645), Φιλάρετος. Τὸν Φιλάρετον, Θεόδωρον πρότερον ὀνομαζόμενον, συγγενεύοντα δ' ἐξ ἀγγιστείας πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Θεόδωρον τὸν Α', ὁ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τελευταίου τούτου τὸν θρόνον ἀρπάσας γυναικάδελφος αὐτοῦ τάταρος Βόρις Θεοδώροβιτς Γοδουνῶφ (1598—1605) ὑπεχρέωσε τῷ 1599 νὰ περιδληθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα καὶ νὰ μετονομασθῇ Φιλάρετος.

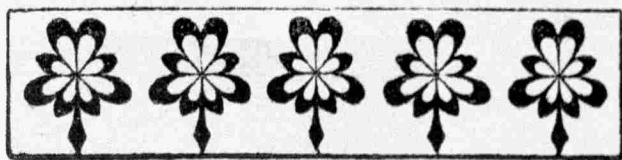
Οὗτος ἀπέθανε τῷ 1633, τῷ δὲ 1634 διεδέχθη αὐτὸν Ἰωάσαφ ὁ Α', καὶ τοῦτον πάλιν τῷ 1641 Ἰωάσαφ ὁ Β'. Τῷ 1645 ἀποθανόντα τοῦτον διεδέχθη ὁ Ἰωσήφ· τοῦτον δὲ, τῷ 1652, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μεγάλου Πέτρου, ἐκ τῆς δευτέρας του συζύγου Ναθαλίας, πατρὸς Ἀλεξίου Μιχαήλοβιτς (1645—1676), ὁ περίφημος ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Νόβογοροδ Νίκων.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΗΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

1. Τελευταῖος Ἕλλην μητροπολίτης Κιέβου (Κιοβίας ἢ Κιοβίου, ὡς ἐλέγετο τότε παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς) ὑπῆρξεν ὁ περίφημος ἐκεῖνος Θεσσαλονικεὺς Ἰσίδωρος, ὅστις μετὰ τὴν ἐν Φλωρεντία σύνοδον (1437), παραμείνας ἐν Ρώμῃ καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ καρδινάλιου λαβὼν, ἐπανῆλθε τῷ 1452 εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν τελευταίαν τῆς πόλεως ἄμυναν.

1. Ἴδε «Ἄπ' Ὀλα»· φύλλον τῆς 21 Νοεμβρίου 1910 (σελ. 161).

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

— Ιατρέ, ήλθεν ή σειρά σας, λέγει ή οικοδέσποινα, μία πολυ κομψη και καθως πρέπει κυρία, ή οποια εκάθητο εις την κορυφήν της τραπέζης, εν μέσω πολλών προσκεκλημένων· πρέπει και σεις να μάς πητε κάτι από τον βίον σας, από τον πρώτον σας έρωτα. Οί ιατροί ειξεύρουν τόσα πολλά!

Ο ιατρός, προς τον όποιον απηυθύνετο ή κυρία, ήτο νέος ευγενούς εξωτερικού, περισσότερον σοβαρός από την ηλικίαν του.

— Κυρία μου, της ειπε, δεν θα ειμπορέσω να σας ευχαριστήσω· λυπούμαι πολυ που δεν δύναμαι να σας ειπω κανεν έλεισόδιον του πρώτου μου έρωτος, διότι απλούστατα δεν τον ήσθάνθη· εν τούτοις, αν επιμένετε, θα σας ειπω κάτι σχετικόν, το όποιον μου αφηκεν εκτοτε βαθειαν εντύπωσιν.

Όλοι εδέχθησαν ευχαρίστως και ο ιατρός ήρχισε :

Μόλις επέστρεψα από την Ευρώπη, διορίσθην έσωτερικός ιατρός εις το νοσοκομειον, εις εν από τα σκληρωπότερα τμήματά του, εις το τμήμα των φθισιώντων. Εκεί, αλλοίμονον! όσοι ήρχοντο δεν εξήρχοντο παρά πτώματα . . ., αι δε επιστημονικαι φροντίδες μας συνίσταντο εις το να καθιστώσιν ήπιώτερον το τέλος και γλυκύτερον τον θάνατον των άτυχών τούτων ύπάρξεων.

Μίαν ημέραν εις το τμήμά μου έφεραν μίαν κόρην είκοσιν εως είκοσιδύο ετών. Είχε γλυκειαν φυσιογνωμίαν και ήτο ωραία, όσον δύναται να παραδεχθῆ τις ωραϊον εν σωμα, το όποιον έχει καταφάγει το φοβερόν μικρόβιον και το όποιον δεν διατηρεί τίποτε άλλο, παρά μίαν άπαλότητα εξαισίαν και ωχρότητα άπειρώς τρομακτικήν. Φαίνεται ότι ή κόρη αυτή, αν μη τι άλλο, υπήρξεν ωραία· εις το αδύνατον, το σχεδόν διαφανές προσωπάκι της, δύο μεγάλα μάτια διετήρουν εισέτι την ζωηρότητά των και τα πλούσια καστανά μαλλιά είχαν ακόμη την χαρακτηριστικήν της νεότητος στιλπνότητα.

Την εξήτασα . . . και την ευρον εις το τελευταϊον στάδιον . . . Μετ’ ολίγας ημέρας εν φορείον, με τον φοικιαστικόν ήχον των τροχαλιών του ως επιθανάτιον κωδωνισμόν, θα την παρεδίδεν εις τας τελευταίας φροντίδας του ίερέως και μετά ταυτα το ψυχρόν χωμα θα περιεπύσσετο διά παντός το σωματάκι εκείνο.

Εν τούτοις έπρεπε να την ενθαρρύνω.

— Δεν έχετε τίποτε, δεσποινίς, της λέγω· ολίγα δυναμωτικά, τα όποια θα σας παραγγείλω, θα ενισχύσουν τον οργανισμόν σας και μετ’ ολίγον θα εξέλθετε . . .

Εστρεψε και μ’ εκύταξε μ’ εν μειδιάμα τρουφερότητος.

— Ενωώ, μου άπαντᾶ, ιατρέ μου. Κάμνετε το καθήκόν σας και μ’ ενθαρρύνετε, σας ευχαριστώ· γνωρίζω ότι μετ’ ολίγας ήμέρας θα εξέλθω, άλλ’ όχι μόνη μου . . .

Η φωνή της, ασθενής φωνή, έσβυσεν εις

ένα λυγμόν, δεν κατώρθωσε να προχωρήση, αλλά και εγώ δεν ήδυνήθην ν’ ανθέξω περισσότερον και άπεσύρθην.

Έχουν και οί ιατροί καρδιαν.

Παρήλθον ακόμη μερικαι ήμέραι. Δεν περιέμενα βελτίωσιν, εν τούτοις ήγωνιζόμην να παρατείνω τας μεμετρημένας ήμέρας της άσθενούς μου.

— Ιατρέ μου, σας ευγνωμονώ διά τας φροντίδας σας· προσπαθήσατε να ζήσω ολίγον ακόμη, μερικας ήμέρας περισσότερον . . ., δεν φοβούμαι τον θάνατον . . ., αλλά θέλω να ζήσω μερικας ήμέρας ακόμη . . . Κάμετέ το αυτό και θα σας ευγνωμονώ μέσα από τον τάφον μου.

Προσελάθουν πάντοτε να την καθησυχάζω και να την παρηγορώ, συνέστησα εις τας νοσοκόμους να την περιποιώνται ιδιαιτέρως και πάντοτε εξήτουν πληροφορίας περι της καταστάσεώς της. Μίαν ήμέραν ή νοσοκόμος με έ πληροφορήσεν ότι διήλθε πολυ κακήν και ανήσυχον νύκτα.

— Παρελήρει και πολλας φορας έλεγεν : «ερχεται, νατον ερχεται» και επιθυρούζεν εν όνομα ανδρός. Η δυστυχής, φαίνεται, ήτο θυμα παραφόρου και φλογεροϋ έρωτος.

Αί κρίσεις, αι φοβεραι κρίσεις των φθισικών, επυκνούντο. Η κόρη πολυ γρήγορα θ’ αντιήλασσε την κλίην του νοσοκομείου. Όσον όμως το μοιραϊον επλησίαζε, τόσον εγώ εδιπλασίαζον τας περιποιήσεις μου. Τίποτε δυστυχώς πλειότερον δεν ειμπορούν να κάμω.

Μίαν νύκτα εύρισκόμην εις το δωμάτιόν μου άγρυπνος· φθάνει ή νοσοκόμος και με καλεϊ :

— Ιατρέ, ή ασθενής της κλίνης αριθμός 62 σας καλεϊ, σας θέλει επιμόνως.

— Έπαθε τίποτε ;

— Σχεδόν τίποτε έκτακτον· εκτός μικρών εξάψεων, διήλθε τας ώρας της ήσύχως.

Μετέβην άμέσως πλησίον της άσθενούς.

— Ιατρέ μου, μου λέγει, δεν σας φωνάζω να μου δώσετε κανεν φάρμακον . . ., το ξεύρω . . ., αι δυνάμεις μ’ αφίνουν δια να μην επιστρέψουν καμμιά φορά, αλλά . . .

Εσταμάτισεν, έφερε τας χειράς της εις το πρόσωπον, το όποιον εκάλυπεν εξ ολοκλήρου. Το κάλυμμα της κλίνης παρεσύρθη και το στήθος της κόρης, στήθος λιπόσαρκον, αλλά θαυμασίας λευκότητος, εφάνη κάτω από το τρεμοσβύνον φως της κανδήλας.

— Λέγετε, δεσποινίς, είμαι πρόθυμος να σας άκούσω.

— Ειξεύρω την καλοσύνην σας και δι’ αυτό προχωρώ, άλλως τε, ο καιρός πλησιάζει.

Κατεβίβασε τας χειράς της, τας έστήριξεν εις το στρώμα και με μίαν σπασμωδικήν ενέργειαν, ή οποια άπετυπώθη επί του προσώπου της, ανηγέρθη.

— Τί κάμνετε, δεσποινίς ; αυτό είναι παράτολμον.

— Όχι περισσότερον από εκείνο που θα σας εκμυστηρευθῶ. Έλάτε, παρακαλώ, κοντήτερα.

Και μ’ ένα τόνον γλυκύτατον, του όποιου την συμπάθειαν επηύξανεν ή αδυναμία, ήρχισε να του λέγη :

— Ιατρέ, ήγάπησα στον βίον μου πολυ φλογερά, ήγάπησα ένα νέον ωραϊον, ευγενή, κομψόν, ύψηλόν, μελαγχροινόν σαν και σας. Θεέ μου ! πόσον του όμοιάζετε ! Τον ήγάπησα μ’ όλην την δύναμιν της καρδιάς μου . . .

Εκείνος όμως, αφού πρώτον μου έθρεψε τον έρωτα αυτόν, αφού πρώτον μ’ ενεθάρρυνε, τώρα με έλησμόνησεν . . . Αλλ’ εγώ όχι, τον αγαπώ, τον αγαπώ ακόμη, και επάνω εις το κρεβάτι αυτό, το όποιον θα είναι το τελευταϊόν μου . . ., του εξήτησα μίαν χάριν, του έμήνυσα να έλθη να με ίδη δια να του χαρίσω εν φίλημα πριν αποθάνω. Αλλ’ εκείνος δεν ήλθε . . ., θα έλθη όμως . . ., το έλπίζω, αλλά θα είναι τότε άργά. Κάμετέ μου λοιπόν σεις την χάριν ταύτην. Επιτρέψατέ μου να σας έναγκαλισθῶ αντ’ εκείνου και να σας χαρίσω το τελευταϊον φίλημα, το όποιον του προώριζον . . . Δέχεσθε ;

Την ήκουα με προσοχήν, όταν δ’ εφθασεν εις την πρότασιν της, με άπορίαν την ήτένισα. Είδον τα δύο της μάτια να λάμπουν εις πέλαγος παρακλήσεως και ίκεσίας.

Είναι μία ευεργεσία, εσκέφθην, και απήντησα :

— Διατί όχι ;

Εκυψα περισσότερον εις την κλίην της, διηδεν ότι θα την στηθοκοπήσω και δύο βραχιόνες θερμοί, γυναικειοί, μου περιέβαλον τον λαιμόν, ενῶ δύο χείλη πυρέσσοντα εκολλήθησαν εις τα χείλη μου . . .

Της απέδωκα το φίλημα και με μίαν τρυφεράν θωπειάν επέθεσα την κεφαλήν της επί του προσκεφαλαίου.

— Σας ευχαριστώ, ιατρέ, μου λέγει, και τώρα πάρετε αυτό εις ανάμνησιν· και απέσπασεν από τον λαιμόν της ένα μικρό χρυσό σταυρουδάκι, το όποιον εκρέματο με μίαν λεπτήν αλυσιν· το επήρα . . .

Μετά δύο ώρας αι περιποιήσεις μου ήσαν πλέον άνωφελεις· ή κόρη είχεν αποθάνει.

— Η σκληρή αυτή, κυρίαί, μου μένει έτι έγκεχαραγμένη εις την μνήμην μου, το δε δώρον της αποθανούσης το φέρω πάντοτε μαζί μου.

Και έδειξεν ο ιατρός την αλυσιν του ώρολογίου του. Όλοι με συγκίνησιν έστρεψαν να την ίδουν. Ητο μία λεπτή και κομψη αλυσις, προωρισμένη να θωπεύη γυναικειούς τραχήλους.

— Τώρα εννοώ, ιατρέ, ειπεν ή οικοδέσποινα, διατί αρνεισθε πάντοτε τας προτάσεις που σας κάμνουν.

— Και θα αρνούμαι πάντοτε· το φίλημα εκείνο θέλω να μείνη το πρώτον και τελευταϊον έρωτικόν μου φίλημα.

κ.

ΣΤΟ ΑΣΠΛΑΓΧΝΟ ΚΥΜΑ

Φούσκωνε, κύμα άγριο,
σκόρπα φοβέρα, τρόμο,
βόγγα και σέρνε τριμματα
στο μαυρό σου τον δρόμο.
Χτύπ’ αφρισμένο κ’ άγριο,
στούς βράχους με’ άντάρα,
πνίγε καράβια και ψυχές,
φέρνε παντού τρομάρα.
Τραγουδά στην άκρογυαλιά
όταν δυο μάτια κλαϊνε
και πέντε-δέκα όρφανά
«πεινώ, μητέρα», λένε.
Μοιάζεις την Μοίρα την κακιά,
όπου γελᾶ στον πόνο,
και θέλει να χη μνήματα
και κόκκαλα για θρόνο.

Άγκυρα.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ἡ ἈΦΡΟΔΙΤΗ τῆς Μήλου, τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τῆς ἑλληνικῆς γλυπτικῆς, δὲν ἔπαυσε νὰ ἐπασχολῇ τοὺς καλλιτέχναις καὶ ἀρχαιολόγους. Ὡς γνωστόν, οἱ βραχίονες τοῦ ἀγάλματος εἶναι ἀποκεκομμένοι, παρὰ δὲ τὰς ἐνεργηθεῖσας ἐρεῖνας καὶ ἐπιτόπου ἀνασκαφὰς δὲν ἀνευρέθησαν. Μένει λοιπὸν ἄλυτον τὸ ζήτημα : Ποία ἦτο ἡ στάσις, τὴν καὶ τί ὁ καλλιτέχνης παρίστα τὴν θεάν πράττουσαν; Τινὲς φρονοῦσιν, ὅτι ἐκράτει τὸ μῆλον ὡς βραβεῖον τῆς καλλονῆς, ἄλλοι στέφανον, ἕτεροι καθρέπτῃν καὶ ἄλλοι πάλιν περιστεράν. Αἱ παρατιθέμεναι εἰκόνας ἀναπαριστῶσι τινὰς τῶν ἐν λόγῳ γνωμῶν.

ἄλλοι τὸ ζήτημα : Ποία ἦτο ἡ στάσις, τὴν καὶ τί ὁ καλλιτέχνης παρίστα τὴν θεάν πράττουσαν; Τινὲς φρονοῦσιν, ὅτι ἐκράτει τὸ μῆλον ὡς βραβεῖον τῆς καλλονῆς, ἄλλοι στέφανον, ἕτεροι καθρέπτῃν καὶ ἄλλοι πάλιν περιστεράν. Αἱ παρατιθέμεναι εἰκόνας ἀναπαριστῶσι τινὰς τῶν ἐν λόγῳ γνωμῶν.

Edmondo de Amicis

Ἡ ΚΑΡΜΕΛΑ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ

ὑπὸ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 416 καὶ τέλος)

Ἦρχισε καὶ ἤβησε σιγά-σιγά ἕνας ἀνακατωμένος θόρυβος πειρουσιῶν, μαχαιριῶν, ποτηριῶν καὶ ἀπλάδων καὶ γέλια καὶ φωναὶς ἀσύμφωναις, προσπαθοῦσαι αὐταὶ νὰ ἐβγουν περὶ ἕψηλ' ἀπὸ ἐκεῖνας. Ὅλοι, ἐκτὸς τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἔτρωγαν μὲ τὴν καλλιτέραν ἕως τὸν κόσμον ὄρεξιν καὶ ἐκουτρούσανε τὰ ποτήρια τοὺς μὲ εὐθυμίαν. Ἦρχισαν νὰ λέγουν μεγάλους ἐπαίνους διὰ τὴν πειθαρχίαν, διὰ τὴν ἀρετήν, διὰ τὴν γενναϊότητα καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν στρατιωτῶν, τῶν δεκανέων, τῶν ἀνυπολοχαγῶν τοῦ ἀποσπάσματος· κατόπιν ἐπήνεσαν τὴν ποιότητα τοῦ κρασιοῦ καὶ τὴν νοστιμάδα τῶν φαγητῶν· κατόπιν ὠμίλησαν διὰ τὸν καιρὸν ὅτι ἦτο ὠραῖος, διὰ τὴν νύκτα καὶ διὰ τὸ ταξίδι, τὸ ὅποιον τὸ ἐβλεπαν ἀπολαυστικώτατον· ἔπειτα τὸ ἐγύρισαν εἰς τὰ πολιτικά, ἔπειτα καὶ πάλιν εἰς τοὺς στρατιώτας, κατόπιν ἄλλην μίαν φοράν εἰς τὸ ταξίδι καὶ σιγά-σιγά, φωνάζοντες πάντοτε ἕψηλότερα, γελῶντες πάντοτε δυνατωτέρα, στραγγίζοντες τὰ ποτήρια πάντοτε γοργωτέρα, ὡς ποὺ ἔλα τὰ πρόσωπα ἐκοκκίνησαν καὶ ὅλα τὰ μάτια ἀλλοιθώρισαν καὶ αἱ κινήσεις τοῦ στόματος ἤρχισαν νὰ γίνονται δύσκολαις καὶ τὰ λόγια νὰ ἔρχονται τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἔχουν μεγάλην σχέσιν τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Καὶ χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ καταλαμβάνουν ὁ καθένας ἐπῆρε τὸ μέρος του διὰ σοβαρὸν καὶ τὸ ἐπαίξε περίφημα. Ἀλλὰ ὅσον οἱ ἄλλοι ἐπαίξαν καλλίτερα τὸ μέρος του καὶ ἔδαιμονίζοντο ἀπὸ εὐθυμίαν, τόσον ὁ ἀξιωματικὸς ἤσθάνετο νὰ περισσεύῃ τὸ καρδιοκτύπι καὶ ἐφαίνετο

καθαρὰ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἡ τρικυμία τῆς ψυχῆς του. Κανεὶς ὅμως δὲν τὸ ἐσοχάζετο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἱατρὸν, ὁ ὁποῖος κάθε λίγο ἐπήγαινε καὶ τοῦ ἐπιθυροῦσε εἰς τὸ αὐτὸ νὰ ἔχη θάρρος καὶ ἐπρόσεχε μὲ τὰ ματια τὴν Καρμέλα. Αὐτὴ ἐκάθητο πάντοτε ἀκίνητος καὶ προσεκτικὴ μὲ τὸ πρόσωπον ἀνάμεσα ἕως τὰ θυρόφυλλα. Ὁ στρατιώτης ἐποφελήθη μίαν κατάλληλον στιγμὴν καὶ ἔφυγε.

Ἐξαφνα ἐμβῆκαν εἰς τὸ δωμάτιον τρεῖς στρατιῶται, ἔβαλαν ἕως τὸν ὄμιόν τοὺς ὁ καθένας ἀπὸ ἕνα σεντούκι καὶ ἔφυγαν. Ἡ Καρμέλα ἠκολούθησε μὲ τὸ μάτι ὅλας τὴν τὰς κινήσεις, ὡς ποὺ χαθήκανε, καὶ ἔπειτα ἐγύρισε καὶ ἐκύνταξε ἕως τὸ τραπέζι.

Ὁ ἱατρὸς ἐθυροῦσε ἕνα λόγο εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ συμβούλου.

— Μίαν πρόποσιν! — Αὐτὸς ἐφώνησεν ἀμέσως καὶ ἐσηκώθη ἕως τὰ πόδια μὲ τὸ ποτήρι ὑψηλά. — Μίαν πρόποσιν, εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ γενναίου ὑπολοχαγοῦ, ὁ ὁποῖος διοικεῖ τὸ γενναῖον αὐτὸ ἀπόσπασμα, αὐτοῦ τοῦ τόπου, τὸ ὅποιον ἀναχωρεῖ καὶ τὸ ὅποιον θὰ μείνῃ πάντοτε καὶ αἰωνίως εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπον μας, μία ὠραία ἀνάμνησις, ἄσπιλος, ἀμόλυντε, ἀφθαρτε, ἀγνή, Παρθένε, Θεόνυμφε Δέσποινα... τοῦ γενναίου αὐτοῦ ἀποσπάσματος, τὸ ὅποιον διοικεῖ αὐτὸς ὁ γενναῖος...

Ἐδῶ κομμάτι ἐσκέφθη καὶ ἔπειτα ἀποφασιστικῶς :

— Ζήτη ὁ κ. ὑπολοχαγὸς ποῦ φεύγει!

Καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, κουτρούντες δυνατὰ τὰ ποτήρια καὶ σκορπούντες τὰ κρασιά ἐπάνω ἕως τὸ τραπέζι : Ζήτη! Ὁ σύμβουλος ἔπεσε βαρῶς ἕως τὸ κάθισμά του. Ἄλλοι ἔκαμαν ἄλλας πρόποσεις ἐπάνω εἰς τὸ ἱπόδειγμα ποῦ τοὺς ἔδωκεν ὁ σύμβουλος, καὶ ἔπειτα ἤρχισαν ἀπ' ἀρχῆς τὴν φλυαρίαν διὰ τοὺς στρατιώτας, τὰ πολιτικά, τὸ κρασί, τὸ ταξίδι.

— Κύριε Εἰσπράκτορ, ἕνα τραγουδάκι, ἐφώνησε ὁ ἱατρὸς.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐπανάλαβον ὡς ἡχώ, κύριε εἰσπράκτορ, ἕνα τραγουδάκι. Ὁ εἰσπράκτορ ἔκαμε ἕνα μορφομόν, ἐξήτησε συγγνώμην, ἔκαμε νὰ τὸν παρακαλέσουν ὀλίγον, ἔπειτα ἔχαμογέλασε, ἔβηξε, ἐπῆρε τὴν κιθάρα καὶ ἐτραγουδῆσε δύο ἢ τρεῖς στίχους. Οἱ ἄλλοι μὲ τὰς φωνὰς τῶν τῶν διέκοψαν.

— Εἰς ἐμένα! — ἐφώνησεν ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὅλοι ἐσιώπησαν. Ἐπῆρε τὴν κιθάρα τὴν ἐχορδολόγησε, ἐσηκώθη ἐπάνω καὶ προσποιούμενος ὅτι παραλατεῖ, ἤρχισε... Ἦτο ὠχρὸς καὶ ἔτρεμαν τὰ χέρια του σάν θερμοσμένον· μ' ὅλα ταῦτα ἐτραγουδῆσε τὸ τραγουδάκι του μὲ γλύκα καὶ μὲ πάθος :

Ἐλα, Καρμέλα μου, σὴν ἀγκαλιά μου,
Ἐλα, μικρὸ μου, χρυσὸ πουλί,
ἀπὸ τὰ δύο σου κόκκινα χεῖλη
νὰ μὲ χαρίσης ἕνα φιλί.

Νίκαις μου, δόξα πλοῦτη, παλῆια,
θᾶνε γιὰ μένα παντοεινὰ
τὰ δύο σου μάγονλα, τὰ δύο σου χεῖλη,
τὰ δύο σου μάτια τὰ γαλανὰ.

Ἡ Καρμέλα ἤκουε πάντοτε περισσότερον προσεκτικῶς, σουφρώνουσα κάπου κάπου τὰ φρύδια της, ὡς ἐκεῖνος ποῦ εἶναι ἀπορροφημένος ἀπὸ μίαν σκέψιν βαθεῖαν.

— Εὔγε! Περίφημα! Τραγουδεῖ σάν ἀηδὸν.—
Ἐπαν μὲ μὰ φωνὴ ὅλοι οἱ ἄλλοι συντράπεζοι. Καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἐπανάλαβε :

Κι' εἶπεν, Καρμέλα, θάρρη ἢ ὦρα
νὰ χωρισθοῦμε κάτω ἴσθην γῆ,
γλυκεῖά Καρμέλα μου, σὴν ἀγκαλιά σου
θὰ ξεψυχήσω σάν τὸ παιδί.

Ἦσαν ἐκεῖνα τὰ λόγια, ἦτο ἐκεῖνη ἡ μουσικὴ, ὅλα τὰ ἴδια ἕνα γύρω ὅπως τὴν νύκτα ἐκεῖνην. — Εὔγε! Περίφημα! ἐπανάλαβον οἱ συντράπεζοι. Ὁ ἀξιωματικὸς ἔπεσε σάν ἐξηνηλημένος ἕως τὸ κάθισμά του· ὅλοι ἤρχισαν νὰ φωνάζουν ἢ Καρμέλα ἦτο ἀκίνητος, ὡς ξόανον καὶ εἶχε τὰ μάτια της ὀλάνοικτα καὶ καρφωμένα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀξιωματικοῦ· ὁ ἱατρὸς τὴν ἐβλεπε μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ματιοῦ του.

— Σιωπὴ! — ἐφώνησεν ὁ ἀξιωματικὸς. Ὅλοι ἐσιώπησαν καὶ καθὼς ἦτο ἀνοικτὸ τὸ παράθυρο, ἀκούσθη κατὰ τὴν ἀγορὰ μίαν εὐθυμὸς μουσικὴ ἀπὸ αὐλοῦς καὶ βιολιά καὶ ἕνας θόρυβος σάν πληθὸς πολὺ ἀνθρώπων. Ἦσαν οἱ δέκα ἢ δώδεκα μουσικοὶ τοῦ τόπου, καὶ ἕνα μεγάλο πλῆθος ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐπίστευσαν ὅτι πράγματι τὸ ἀπόσπασμα φεύγει.

Ἡ Καρμέλα ἐπανάθη καὶ ἐγύρισε πρὸς τὸ παράθυρο. Τὸ πρόσωπόν της ἤρχισε νὰ ζωογονηταὶ ὀλίγον καὶ τὰ μεγάλα της μάτια νὰ τρέχουν ἀκατάπαυστα ἀπὸ τὸ παράθυρο εἰς τὸν ἀξιωματικὸν καὶ ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸν εἰς τοὺς συντράπεζους, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἰς τὸ παράθυρο, σάν νὰ ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τὴν μουσικὴν, ἀλλὰ νὰ μὴ τῆς ἐφεύγῃ καὶ ἡ παραμικρὰ κίνησις ὅλου ἐκείνου τοῦ πλῆθους.

Ὅταν ἐπλευσε ἡ μουσικὴ, τὸ πλῆθος ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὰ χέρια του, ὅπως εἶχε κάμει κατὰ τὴν αὐτὴν περίστασιν ἀπὸ ἐδῶ καὶ τρία χρόνια.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἐμβῆκεν ὁ στρατιώτης καὶ εἶπε μὲ δυνατὴν φωνήν :

— Κύριε ὑπολοχαγέ, τὸ πλοῖον ἦλθε.

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἐσηκώθη καὶ εἶπε :

— Κύριοι, ἡ ὦρα ἦλθε...

Ἡ Καρμέλα ἐσηκώθη ἕως τὰ πόδια σιγά-σιγά, μὲ τὰ μάτια πάντοτε καρφωμένα ἐπάνω του, καὶ ἐπαράμερσε ἀργά-ἀργά τὸ κάθισμα.

Ὅλοι οἱ συντρόφεοι ἐσηκώθησαν καὶ ἐμαζεύθησαν γύρω τοῦ ἀξιωματικοῦ. Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἐφάνηκε καὶ ἡ μητέρα τῆς Καρμέλας. ἐμβήκε ἀπαράτητος εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον, ἀγκάλιασε τὴν κόρη τῆς καὶ τῆς εἶπε μὲ στοργήν: — Θάρρος, κόρη μου, σὲ δύο μῆνας θὰ γυρίσῃ.

Ἡ Καρμέλα ἐγύρισε καὶ ἐκάρφωσε τὸ βλέμμα τῆς εἰς τὸ πρόσωπο τῆς μητέρας τῆς, ἐκατέβασεν ἀργὰ ἀργὰ τοὺς βραχίονάς τῆς καὶ χωρὶς νὰ πῆ γοῦ, ἐγύρισε τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ πάλιν ἀργὰ ἀργὰ καὶ ἐκάρφωσε τὰ μάτια τῆς εἰς τὸν ἀξιωματικόν.

Ὅλοι οἱ φίλοι ἐσφίξαν τὸ χέρι τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ ἔκαμαν ἓνα διαβολευμένον θόρυβον μὲ τὰ συχαρητήρια, τὰς εὐχὰς καὶ τοὺς χαιρετισμούς των· ἐκεῖνος ἐξώσθη τὸ σπαθὶ του, εἰβале τὸ πηλήκιον, ἐκρέμασε τὸν ὀδοιπορικόν του σάκκον...

Ἐν ὄσῳ ἔκαμνε ὅλα αὐτὰ, ἡ Καρμέλα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἄνοιξε τὴν θύρα, ἔκαμε ἓνα βῆμα ἐμπρός, καὶ μὲ μάτια τρομαγμένα ἐκύτταζε γρήγορα γρήγορα μὴ τὸν ἀξιωματικόν, μὴ τοὺς προσκεκλημένους, μὴ τὸν στρατιώτην, μὴ τὴν μητέρα τῆς ποῦ ἦτο κοντὰ τῆς, καὶ μὲ τὰ δύο τῆς χέρια ἐτριβε δυνατὰ τὸ μέτωπον καὶ ἐξέπλεκε τὰ μαλλιά τῆς καὶ ἀνέπνεε κοπιαστικὰ καὶ ἔτρεμε ὀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια.

Τὶ μουσικὴ ἤρχισε νὰ παίξῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ ἠκούσθησαν καὶ πάλιν τὰ χειροκροτήματα...

— Ἐχετε γειά, φίλοι καλοί! — Εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ἔκαμε νὰ ἐξέλθῃ.

Μία τρομερὰ φωνή, φωνὴ ἀπελπισμένη, σπαρακτικὴ, ἐξώρμησε τότε ἀπὸ τὸ στήθος τῆς Καρμέλας καὶ ὤρμησε μὲ ἓνα πήδημα ἐπάνω εἰς τὸν ὑπολογαγόν καὶ τοῦ ἐσφίξε μὲ ὑπεράνθρωπον δύναμιν τὴν μέσην καὶ ἤρχισε νὰ τὸν φιλῇ μὲ παραφορὰν εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὸν λαιμόν, εἰς τὸ στήθος, ὅπου εὗρισκε, κραυγάζουσα, κλαίουσα, στενάζουσα, χαϊδεύουσα τοὺς ὤμους του, τοὺς βραχίονάς του, τὴν κεφαλὴν του, ἀπαράλλακτα ὅπως θὰ ἔκαμνε μὴ μὴτέρα εἰς τὸ παιδί τῆς, ποῦ τῆς ἔφεραν ζωντανὸ ἐξω ἀπὸ τὸ κῆμα, μέσα ἀπὸ τὸ ὅποιον πρὸ μικροῦ τὸ εἶλεπε νὰ ἀνοίγῃ τὰ χέρια καὶ νὰ φωνάζῃ βοήθειαν.

Ὑστερα ἀπὸ ὀλίγα λεπτὰ ἡ πτωχὴ κόρη ἔπεσεν ἀναίσθητος εἰς τὸ πάτωμα, μὲ τὸ κεφάλι εἰς τὰ πόδια τοῦ ἀξιωματικοῦ...

Ἐσώθη.

Ὁ ἀξιωματικὸς ὄρμη τότε εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἱατροῦ, ἡ ὁποία ἀνοικτὴ ἤδη τὸ περιμένει. Ἡ μητέρα, σκύπτει, φιλεῖ, λούει μὲ δάκρυα τὸ παιδί τῆς· ὅλοι ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ γύρω μὲ τὰ μάτια σηκωμένα ἐπάνω εὐχαριστοῦν τὸν Θεόν. Ἡ μουσικὴ παίζει.

Μακρὰν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἦσαν ἓνας νέος καὶ μία νέα μὲ κεφάλια τόσο κοντὰ, ὥστε σχεδὸν ἤγγιζαν...

Τέσσαρας μῆνας κατόπιν, μὴ εὐμορφὴ νύκτα τοῦ Σεπτεμβρίου, μὲ μὴ ἀστροφεγγιά, ποῦ λὲς κ' ἦτο ἡμέρα, τὸ πλοῖον, τὸ ὅποιον ἐκίνησε ὁ βράδν ἀπὸ τὴν Τύνιδα καὶ ἐπίασε, ὅπως πάντοτε, εἰς τὸν λιμένα τοῦ μικροῦ μας τόπου, ἐπλησίαζεν ὀλοταχῶς τὴν ἀκρογιαλιά τῆς Σικελίας. Τὰ νερὰ ἦσαν τόσο ἡσυχὰ, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι τὸ πλοῖον δὲν ἐκινεῖτο. Οἱ ταξιδιωτὰι εἶχαν ὅλοι ἀναβῆ εἰς τὴν πρόραν καὶ ἐθαύμαζον ἡσύχως τὸν καθαρῶτατον ἐκεῖνον οὐρανὸν καὶ τὸν γαλὸ ποῦ ἐφώτιζε τὸ φεγγάρι.

Μακρὰν ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ γυρισμένοι πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς διευθύνσεως τοῦ πλοίου, ἦσαν ἓνας νέος καὶ μία νέα ἀκουμβισμένοι εἰς τὰ χεῖλη τοῦ πλοίου, ἀγκάλιασμένοι σφικτὰ, καὶ μὲ κεφάλια τόσο κοντὰ ὥστε σχεδὸν ἤγγιζαν. Ἐκεῖ κάτω μακρὰν μακρὰν ἐμισοφαίνετο ἀκόμη θολὰ-θολὰ τὸ νησάκι, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἔφυγαν, καὶ αὐτοὶ ἐκύτταζον τὸ νησάκι ἐκεῖνο.

Ἐμειναν πολλὴν ὥραν εἰς τὴν στάσιν ἐκείνην, χωρὶς νὰ κινηθοῦν, ἕως ὅτου ἡ νέα ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ ἐψιθύρισε:

— Καὶ ὅμως αἰσθάνομαι νὰ μὲ βουρκώνῃ ἡ καρδιά ποῦ φεύγω ἀπὸ τὴν πτωχὴ μου πατρίδα, ὅπου τόσο ὑπέφερα, ὅπου σὲ εἶδα διὰ πρώτην φοράν, ὅπου πεθαμμένιν μ' ἀνέστησες καὶ μὲ ξανάδωσες εἰς τὸν κόσμον...

Καὶ ἔγυρε τὴν κεφαλὴν τῆς εἰς τὸν ὄμιον τοῦ συντρόφου τῆς.

— Θὰ ξαναλθοῦμεν μὴ ἡμέρα! — τῆς εἶπε ἐκεῖνος καὶ τὴν ἔκαμε νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ τὴν κυττάξῃ μέσα εἰς τὰ μάτια καλὰ-καλὰ.

— Καὶ θὰ πᾶμε καὶ πάλιν εἰς τὸ σπίτι σου; — ἠρώτησεν ἐκείνη μὲ μὴ γλυκιὰ φωνή.

— Ναί.

— Καὶ τὸ βράδν θὰ καθίσουμε νὰ φλυαρήσωμεν εἰς ἐκεῖνο τὸ παράθυρο, ἀπὸ τὸ ὅποιον μὲ ἐφώναζες μὴ φορὰ;

— Ναί
— Καὶ θὰ μοῦ παίξῃς καὶ πάλιν τὴν κιθάραν καὶ θὰ μοῦ τραγουδήσῃς καὶ πάλιν τὸ τραγουδάκι ἐκεῖνο;

— Ναί, ναί.
— Τραγουδήσέ το καὶ τώρα! — Ἐφώνησεν ἡ Καρμέλα μὲ παραφορὰν — τραγουδήσέ το χαμηλά. Καὶ ὁ ἀξιωματικὸς, πλησιάσας τὸ στόμα εἰς τὸ αὐτί τῆς,

Ἐλα, Καρμέλα μου, ἴσῃν ἀγκαλιά μου, ἔλα, μικρὸ μου χρυσὸ πουλί.

Ἡ Καρμέλα ἀγκάλιασε τὸν ἄνδρα τῆς καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ

— Πτωχὸ καὶ ἅγιον πλάσμα... τῆς εἶπεν ἐκεῖνος καὶ ἐσφίξε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπάνω εἰς τὸ στήθος του. — Ἐδῶ, ἐδῶ, εἰς τὴν καρδίαν μου, ἕως τὸ μνήμα ἐδῶ!

Ἡ πτωχὴ κόρη ἐτινάχθη διὰ μὴς, ἐκύτταξε ἓνα γύρω, ἐκύτταξε τὸν γαλὸ, ἐκύτταξε τὸ νησάκι, ἐκύτταξε τὸν ἄνδρα τῆς καὶ ἐφώνησε:

— ὦ! ὄνειρον εἶναι;
Καὶ ὁ νέος διακόψας αὐτήν,
— Ὁχι, ἀγγελὲ μου, εἶναι πραγματικότης!
Καὶ τὸ πλοῖον ἐσχίσε τὰ γαλανὰ νερὰ, λὲς καὶ τὸ ἐφυσούσε ἡ εὐχὴ μὴς μητέρας.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

— Παιδί μου! τ' ἔχεις καὶ θρηνεῖς καὶ δάκρυα μαύρα στάζεις, καὶ τρεμουλιάζεις; τί φωτιά σὲ καίει καὶ στενάζεις;

— Εἶχα μὴ μὰνα μοναχά, ἀόμματη κ' αὐτή! σ' τὴν ἀγκαλιά τῆς μ' ἔπερνε, μ' ἐλάτρευ' ἡ πτωχή!

Μανούλα μου, ποῦ ἄφισες ἔρημο τὸ παιδί σου, σ' τοὺς μαύρους δρόμους νὰ γυρνᾷ; δὲν τόπερνες μαζύ σου!

Παραθυράκι θ' ἀνοίγα, μὰνα μου, εἰς τὴν καρδιά μου, ἀχ! νὰ βλεπὲς ἀπ' τὰ ψηλά τὴ μαύρη ὀρφανιά μου!

— Ἐλα, μικρὸ μου ὀρφανό, μανούλα σου νὰ γίνω εἰς τὴν φλόγα τῆς καρδούλας σου παρηγοριὰ νὰ γίνω.

Μὰνα μ', ἀν' εἰς ἀπ' τὰ ψηλά, ἔπιασε ἡ εὐχὴ σου... Προστάτη ἔστειλ' ὁ Θεὸς εἰς τὸ ἔρημο παιδί σου.

■ ΠΙΚΑΙΡΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

(συνέχεια από σελ. 389 και τέλος.)

Ἀπέναντι τῆς ὑπερδιπλασιάσεως ταύτης, ὁ μισθὸς τοῦ ὑπαλλήλου ἐσημείωσε κατακτήσεις ἀσημάντους σχετικῶς. Διὰ τί; Διότι οἱ θορυβώδεις δημαγωγοὶ τῶν σοσιαλιστικῶν διεκδικήσεων, χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τῶν ὁποίων ἐβελτιώθη οὐσιωδῶς καὶ νομοθετικῶς καὶ οικονομικῶς ἡ θέσις τοῦ ἐργάτου, παρέμειναν πάντοτε ἀδιάφοροι πρὸς ὅ,τι δὲν ἦτο ὁ ἐπιβλητικὸς καὶ ἀποφασιστικὸς ἀριθμὸς. Οἱ στομφώδεις Ρουμπεστὰν τῶν συγχρόνων πολιτικῶν ἀγώνων, δὲν ἀσχολοῦνται ἢ μόνον διὰ τὰς πολυπληθεῖς, συντεταγμένας κ' εὐεξάπτους ομάδας, ὧν αἱ συγκεντρωμέναι ψῆφοι ἀποτελοῦσι τὸν κύριον παράγοντα τῶν ἐκλογικῶν νικῶν. Οἱ βιομηχανικοὶ ἐργάται, στρατιᾶ βίαιαι, πολυπληθεῖς, ἐπιθετικαί, ἐπόμενον ἦτο νὰ ἐπωφεληθῶσιν εὐρύτερον τῆς δημοκρατικῆς τῶν στοργῆς. Οἱ ἐργάται τοῦ ἀγροῦ, διεσχορλισμένοι ἐπ' εὐρειῶν ἐκτάσεων, ὀλιγώτερον συμπαγεῖς, ὀλιγώτερον ριζοσπαστικοί, τὴν ἀτησχόλησαν ὀλιγώτερον. Οἱ ὑπάλληλοι πλείοτερον ἔτι κατατετημημένοι, τρομοκρατούμενοι ὑπὸ τοῦ κεφαλαίου, προσκρούοντες εἰς ἀπεριγράπτους δυσχερείας τοποθετήσεως, εἰρηνικώτεροι ἔνεκα αὐτῶν τῶν ἐπαγγελματικῶν τῶν προδιαθέσεων, παρέμειναν πλείοτερον ἔτι ξένοι πρὸς αὐτήν. Θὰ σᾶς ἐκπλήξω, Κυρίαί καὶ Κύριοι, ἂν ὑποστηρίξω, ὅτι ἡ θέσις τοῦ ὑπαλλήλου ἐν Κωνσταντινουπόλει εἶναι ἀπείρως χείρων τοῦ Εὐρωπαϊοῦ συναδέλφου του; Ὁ ὑπάλληλος εἶναι παρ' ἡμῖν τὸ θῦμα ἀτελεστάτης οικονομικῆς ὀργανώσεως. Αἱ δαπάναι ἠῆξαν καὶ ἐνταῦθα κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν σημαντικώτατα, ἐνῶ οἱ μισθοὶ παρέμειναν οἱ αὐτοί. Ἡ ἀύξισις τῶν εἶναι δυσχερεστάτη, καθόσον, μακρὸς πωπερισμὸς κατέστησε τὴν οικονομικὴν ἰσορροπίαν μας τοσοῦτον εὐπαθεῖ, ὥστε ἡ ἐλαχίστη ἐπιβάρυνσις θ' ἀνέτρεπε τὸ εὐθικτὸν τῆς ἰσοζυγίου. Τὸ πρόβλημα καθιστῶσι περιπλοκώτερον μυρία τοπικαὶ συνθήκαι, ἢ τοπογραφικῆ κατανομῆ τῆς πόλεως, ἢ τις πιέζει τὴν ἐργασίαν διὰ βαρέων μεταφορικῶν, ὃ ἐν νεαρῇ ἡλικίᾳ γάμος, τόσον συνήθης μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων, ὅστις ἐξ ἐνός προβλήματος δημιουργεῖ πλείοτερα, ἢ ζημίᾳ τῆς νομισματοδιαφορᾶς, ἀνερχομένη πολλάκις εἰς 4 καὶ 5 %, ἐνῶ κεφαλαιοποιουμένη θὰ ἠδύνατο ν' ἀποτελέσει σεβαστὴν σύνταξιν, ἢ ἐπὶ πιστώσει ἀγορὰ πάντων σχεδὸν τῶν εἰδῶν τῆς καταναλώσεως, ἰδίᾳ δὲ ἡ τοκογλυφία, ἢ τις ροφᾶ, Σάνλωκ ἀπληστος, σταγόνα πρὸς σταγόνα τὸν ἰδρῶτα καὶ τὸ αἷμα τῶν ἐργατικῶν ἡμῶν τάξεων. Ἡ ζωὴ τοῦ ὑπαλλήλου παρ' ἡμῖν εἶναι πάλι ἀνηλεῆς, ἀδυσώπητος, ἀπανστος, πρὸς τὰς ἀνάγκας, αἵτινες καθιστῶσι τὸν ὑπερήφανον βασιλέα τῆς δημιουργίας ἀλύτρωτον εἴλωτα τῆς χειρίστης τῶν ὑποδουλώσεων. Μετὰ τὴν ἀφαιρέσιν τῶν νομισματοδιαφορῶν, τόκων καὶ ἄλλων ἐπιβαρύνσεων, ὃ καὶ ἦδη μικρὸς μισθὸς του καθίσταται μηδαμινός. Ἡ διαίτα εἶναι οἰκτρὰ. Τὸ ποτόν, ἐν ᾧ ζητεῖ τὴν

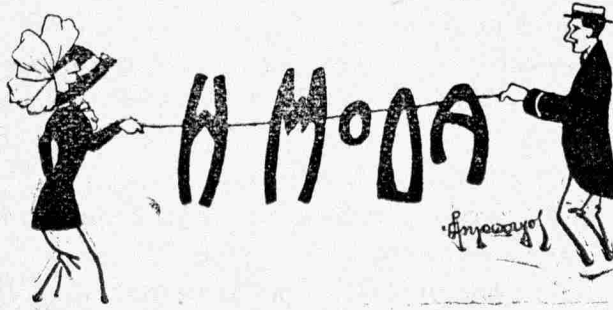
λήθην τῶν ἀπειλῶν καὶ τῶν ταπεινώσεων τοῦ πιστωτοῦ, ὑποσκάπτει ἀνεπανορθώτως τὴν ὑγίαν του. Παρὰ τὸ ἀπαράμιλλον κλίμα, ἢ θνησιμότης μεταξὺ τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων κυρίως εἶναι τρομακτικῆ. Τὸ μόνον πλεονέκτημα, ὅπερ ἔχει παρ' ἡμῖν ὁ ὑπάλληλος, εἶναι ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ζωὴ μας εὐρίσκειται εἰσέτι εἰς τὸ στάδιον τοῦ μικροκαταστήματος, ἔχει ἐξαιρετικὰς εὐκαιρίας, ὅπως χειραφετηθῆ, ἰδρῶν ἴδιον κατάστημα. Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσω ἅπαξ ἔτι, πόσοι εἶναι οἱ βλέποντες τὸ ὄνειρον τοῦτο πραγματοποιούμενον; Μετρήσατέ τους. Θὰ ἴδῃτε ὅτι μετρῶνται ἐπὶ τῶν δακτύλων τῆς μιᾶς χειρός. Διὰ τίνος λοιπὸν μέσου εἶναι δυνατόν νὰ δημιουργηθῆ μέλλον εὐτυχέστερον διὰ τὸν ἐμποροῦπάλληλον; Διὰ ποίας προσπαθείας θὰ καταστῆ δυνατόν νὰ χειραφετηθῆ τῆς ἐλαισχύντου καταδυναστεύσεως τοῦ τόκου, νὰ αἰσθανθῆ ὅτι εἶναι πολίτης ἐλεύθερος, νὰ τελειοποιήσῃ ἑαυτὸν ὡς ὄργανον ἐργασίας, νὰ παύσῃ νὰ ἦναι ὁ ἀνωφελὴς μάρτυς, ὃν περιέγραψεν ὁ Ζολᾶ εἰς τὸ Pot-Bouille; Θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀδυστάτως: Διὰ τοῦ συνεργατισμοῦ. Μὴ μὲ ἐκλάβετε οὐτοπιστήν, λικνιζόμενον ἀπὸ τὰ ὄνειρα τοῦ Φουριέ. Δὲν θὰ ἐπαναλάβω μετ' ἐκείνου, ὅτι ὁ συνεργατισμὸς εἶναι πανάκεια διὰ πᾶν δεινόν, ὅτι εἶναι ἡ μυστηριώδης συνταγή, ἢ τις δύναται νὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ ἀνθρωπίνῃ εὐτυχίᾳ εἶναι ἀγαθὸν τόσῳ σύνθετον, ὥστε θὰ ἦτο παράδοξον νὰ κατακτηθῆ δι' ἐνός οικονομικοῦ ἀφορισμοῦ. Ἀλλ' ἂν ὁ συνεργατισμὸς δὲν εἶναι ὁ φιλοσοφικὸς λίθος, τὸν ὁποῖον ἀνεζήτησε ὁ Ἀλτοτάλ εἰς τὸ βάθος τῆς ὄνειροπόλου ζωῆς του, εἶναι ἀναμφισβίτητον μέσον ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς ἀναρρώσεως: δυστυχῶς ἡ ἡμετέρα χώρα εἶναι τελείως ξένη πρὸς τὰ μεγάλα κοινωνιολογικὰ ζητήματα. Πολλοὶ θὰ ἐρωτῶσιν ἐνδομύχως: Τί εἶναι ὁ συνεργατισμὸς; Θὰ σᾶς ἀπαντήσω μὲ ἓνα ὄρισμὸν ἰδικόν μου, ὅστις, ἂν δὲν εἶναι τέλειος, ἔχει ὅμως τὸ πλεονέκτημα νὰ ἦναι σύντομος. Συνεργατισμὸς εἶναι ἡ προσπάθεια, δι' ἧς ἡ ἐργασία καθίσταται κεφαλαιουχὸς ἑαυτῆς πρὸς μείζονα ἀνεσιν ἐκείνων, οἵτινες τὴν παρέχουσι. Τὴν προσπάθειαν ταύτην ἀντιπροσωπεύουσιν αἱ συνεργατικαὶ ἐταιρίαι τῆς παραγωγῆς, τῆς καταναλώσεως καὶ τῆς ἀμοιβαίας πίστεως. Ἡ ἰδέα δὲν εἶναι δημιουργημὰ πρόσφατον. Αἱ ρίζαι τῆς χάνονται εἰς τὸν κελαινὸν βυθὸν τῶν ἀκαταμετρήτων καιρῶν. Τὴν εὐρίσκομεν εἰς τὴν Σινικὴν, εἰς τὴν Φοινικὴν, εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν Καρχηδόνα, τὴν Ρώμην, εἰς τ' ἄδυστα πάντων τῶν ἀρχαίων πολιτισμῶν. Εἰς τὴν μεμακρυσμένην ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ χειρῶνας ἐθεωρεῖτο Παρίας, ὑπῆρχον ἐργάται τοσοῦτον δυστυχεῖς, ὥστε ἠδυνάτουσαν ν' ἀγοράσωσι τὴν πρὸς καταργασίαν ὑλὴν κατ' ἄτομον. Ἴνα τὴν προμηθευθῶσι, συνήνωσαν τὰ ἀποταμιεύματά των καὶ ἀπεδέχθησαν τὴν ἐργασίαν ἐν κοινῷ. Καὶ ἔσχομεν οὕτω τὰς συνεργατικὰς ἐταιρίας τῆς παραγωγῆς. Ἡ ἔλλειψις τῶν μέσων ἀνέτου ἀτομικῆς συντηρήσεως, ἐπέβαλε τὴν ἀνάγκην τῆς ἐν κοινῷ συνδιατήσεως. Καὶ ἐγεννήθησαν οὕτως αἱ συνεργατικαὶ τῆς καταναλώσεως. Τὰ συσσίτια τοῦ μέλανος ζωμοῦ, αἵτινα ἐθέσπισεν ὁ Σπαρτιάτης νομοθέτης, ἦσαν συνεργατικαὶ καταναλώσεως καὶ τὰ «κολλέγια», αἵτινα ἀπέβησαν πανίσχυρα ἐν Ρώμῃ καὶ αἱ «γόλδαι», αἱ ὁποῖαι ἐξήσκησαν τόσον βαθεῖαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ Βορρά, ἦσαν συνεργατικαὶ παραγωγῆς. Ἡ θρησκεία ἐκαλλιέργησε τὸν συνεργατισμὸν χαρακτηριστι-

κώτατα. Αἱ θρησκευτικαὶ ὀργανώσεις τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ἦσαν τέλειαι συνεργατικαί, τοιαῦται δ' εἶναι κατ' οὐσίαν καὶ τὰ μοναστήρια, παρουσιάζοντα εὐκρινῶς τὴν τρίδυμον μορφήν τοῦ συνεργατισμοῦ. Ἡ διάσημος ὀργανώσις τῶν Ἀμπελακίων, ὑπῆρξε τελειοτάτη συνεργατικῆ. Αἱ νεώτεραι συνεργατικαὶ ἐταιρίαι τῆς παραγωγῆς ἐνεφανίσθησαν μετὰ τὰς ἱστορικὰς αἱματηρὰς ταραχὰς τοῦ Λυών, αἱ δὲ τῆς καταναλώσεως κατὰ τὸ 1844. Ἰδρυτὴς τῶν τελευταίων ὑπῆρξεν ὁ Ροσδάιλ μετὰ τινῶν φίλων του. Τὰ μέλη τῆς πρώτης συνεργατικῆς ἐταιρίας καταναλώσεως δὲν ὑπερέβαινον τὰ 28. Ἠγόραζον μετρητοῖς, ἐπώλουν μετρητοῖς καὶ διένεμον τὰ κέρδη εἰς τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως. Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε θριαμβευτικῆ. Μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη ἡ Ἐταιρία τοῦ Ροσδάιλ ἠρῖθμει 990,000 ἐταίρων, τὰ κεφάλαια ἀνήρχοντο εἰς δέκα ἑκατομμύρια φράγκων καὶ τὰ ἐτήσια κέρδη εἰς 3 1/2 ἑκατομμύρια. Ἐταιρίαι τῆς παραγωγῆς κ' ἐταιρίαι τῆς καταναλώσεως ἔσχον καταληκτικὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς χώρας, ἃς μακρὰ ἐξάσκησις τοῦ συνεταιρισμοῦ εἶχε προπαρασκευάσῃ τὸ ἔδαφος διὰ τὴν γόνιμον προσπάθειαν. Ἀλλὰ δὲν θὰ σᾶς ὑποδείξω τὰς ἐταιρίας ταύτας ὡς δυναμένας νὰ ἐπιλύσωσι τὸ πρόβλημα, ὅπερ ἔθιξα. Ὁ συνεργατισμὸς, ὅστις χειραφετεῖ ἐκ τῆς τοκογλυφίας καὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως, ὅστις ἀποτελεῖ ἄσυλον κατὰ πάσης συμφορᾶς, ὅστις ἀποτελεῖ προφανὲς μέσον ἠθικῆς ἀνυψώσεως, εἶναι ὁ τῆς ἀμοιβαίας πίστεως, ὅστις εὗρε τὴν μεθοδικωτέραν τοῦ ἐφαρμογῆν διὰ τοῦ Σχοῦλζε Δέλιτς καὶ τοῦ Ρεφείξερ. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Δέλιτς μετέχει τοῦ θαύματος. Τὸ δίκτυον τῶν Τραπεζῶν του περισφίγγει σήμερον τὴν Γερμανίαν μεγαλοπρεπῆς, ἰσχυρόν, ἀτελεύτητον. Ὁ Ρεφείξερ ἐπειράθη νὰ πολεμήσῃ τὸν σοσιαλισμὸν διὰ τοῦ χριστιανικοῦ κοινωνισμοῦ καὶ ἰδρυσεν τὰς ὁμωνύμους τραπέζας, τῶν ὁποίων ὁ θρησκευτικὸς χρωματισμὸς εἶναι ἰσχυρότατος. Ὁ μυστικοπαθὴς ὄνειροπόλος ἠτύχησε νὰ ἴδῃ τὸ ἔργον εὐδοκούμενον. Πεντήκοντα ἔτη μετὰ τὴν ἰδρυσίν των, αἱ συνεργατικαὶ αὐταὶ Τράπεζαι ἠρῖθμουν 460,000 μελῶν. Τὰ κεφάλαια ἀνήρχοντο εἰς 43 ἑκατομμύρια, αἱ καταθέσεις εἰς 425 ἑκατομμύρια, τὰ δάνεια εἰς ἓν δισεκατομμύριον 591 ἑκατομμύρια. Ὁ μηχανισμὸς τῶν Τραπεζῶν τούτων εἶναι ἀπλούστατος. Τὸ τίμημα τῶν μετοχῶν ὀρίζεται συνήθως ἐλάχιστον, ἐν φράγκον ἢ ἐν πεντόφραγκον. Ἡ λειτουργία τῆς ἐταιρίας ἄρχεται ὅταν τὰ κεφάλαια κριθῶσιν ἐπαρκῆ. Τραπεζιτικαὶ πράξεις ἐκτὸς τῶν ἐντόκων πρὸς τὰ μέλη δανείων δὲν ἐπιτρέπονται. Ἡ Τράπεζα παρέχει δάνεια εἰς ὄρισμένας περιπτώσεις, πάντα δὲ τὰ μέλη εἶναι ὑπεύθυνα ἀπέναντί της διὰ πᾶσαν ἀπώλειαν, ὡς εἶναι ἀλληλέγγυα πάντα καὶ ἀπέναντι παντὸς ἐξωτερικοῦ πιστωτοῦ. Τὰ κέρδη ἢ διανέμονται μεταξὺ τῶν μελῶν κατὰ τὸ τέλος πάσης ἐταιρικῆς χρήσεως, ἢ ἐνισχύουσι τὸ ἀποθεματικόν, ἢ δὲν ὑπάρχουσιν, ἀντικαθιστάμενά δι' ὀφελιμμάτων ἄλλων, ὡς εἰς τὰς Τράπεζας Ρεφείξερ. Δὲν σᾶς ἀναπτύσω τὴν λειτουργίαν καὶ τὰ εὐεργετήματα τῶν ὀργανώσεων τούτων, διότι εἰσθε βιοπαλαισταί, ἔχοντες ἀκριβεστάτην ἐννοίαν παρομοίας οικονομικῆς ἐπαναστάσεως καὶ διότι ἡ διάλεξις μου θὰ ἐκινδύνευε νὰ παραταθῆ ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ὡς τὰ δράματα τοῦ Δουμᾶ πατρὸς. Πόσον εὐκόλον εἶναι, Κύριοι, ὅπως τὸ ὄραϊον ἔργον λειτουργήσῃ καρποφόρως καὶ

παρ' ἡμῖν! Θὰ ἤρκει πρὸς τοῦτο ὀλίγη θέλησις, ἐν μόνον τῆς δυνάμεως ἐκείνης, ἣν ὁ Σοπεγγάουερ εἰθεώρει ὡς ἀρχὴν τοῦ Παντός. Καὶ τὴν θέλησιν ταύτην τὴν ἔχετε, διότι ἡ θέλησις τῶν ομάδων εἶναι ἡ σύμπνοια, ἣν ὁ μέγας Ἀκραγαντίνος, τὸν ὁποῖον ἀνέφερα ἀρχόμενος τῆς διαλέξεώς μου καὶ τὸν ὁποῖον αἱ ἀρχαῖαι πόλεις ὑπεδέχοντο μὲ τὴν σεμνὴν εὐδὴν τῆς λύρας καὶ τὸ θεῖον λάλημα τῶν αὐλῶν, διότι ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ τὰς βουλὰς τῶν ἀθανάτων, εἰθεώρει ὡς τὴν ἐξηγήσιν ἀκατανόητων κοσμογονιῶν, ὡς τὴν μυστηριώδη γαστέρα πάσης κήσεως. Τὴν θέλησιν ταύτην, τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν τοῦ Συνδέσμου σας, ἀποδεικνύει ὅτι τὴν ἔχετε. Θελήσατε νὰ τὴν καταστήσετε ἐνσυνείδητον καὶ συνεπῶς ἐπωφελῆ. Θελήσατε νὰ εἰσαγάγητε εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἣτις εἶναι ὁ τάφος τῶν πατέρων καὶ τὸ λίκνον τῶν τέκνων μας, θεσμόν, ὅστις θὰ τὴν ἀνακαινίσῃ κοινωνικῶς, ὅστις θὰ τὴν καταστήσῃ ἰσχυροτέραν, παραγωγικωτέραν, πλειότερον εὐδαίμονα. Ἄς καταστῶμεν ἡμεῖς οἱ ἐργάται τῆς πρώτης στιγμῆς, οἱ σκαπανεῖς τῆς ἀναπλάσεώς της, διότι, ἂν ἡ ἀνάπλασις αὕτη τελεσθῇ ἄνευ ἡμῶν, θὰ τελεσθῇ καθ' ἡμῶν. Ἡ γηραιὰ αὕτη Ἀνατολὴ νοσεῖ οὐχὶ πολιτικῶς, ἀλλὰ κοινωνικῶς. Ὁ συνεργατισμὸς ὑπῆρξε πανταχοῦ διὰ τὸν μαρτυρικὸν καὶ κουρασμένον κόσμον τῆς ἐργασίας, διὰ τὰς κοινωνίας, ἃς ἐξήντησαν βαρεῖαι καὶ ἁμαρτωλαὶ κληρονομικότητες, ἐλιξήριον ὑγείας καὶ ἀναβιώσεως, τὸ μυστηριώδες φίλτρον, ὅπερ ἔχυσεν εἰς τὰς ἀρτηρίας τοῦ Φάουστ τὸν πύρινον οἶνον ἐκστατικῆς νεότητος. Ἄς πῖωμεν εἰς τὴν ζωογόνον κύλικα ἡμεῖς καὶ ἃς βρέξωμεν εἰς τὸ μαγικὸν πόμα καὶ τὰ χεῖλη τῆς πατρίδος μας. Ἰσχυρίζομεθα ὅτι εἴμεθα τὰ μᾶλλον πεπολιτισμένα τῶν τέκνων της. Ἄν εἶναι τοῦτο ἀληθές, ἔχομεν τὴν βαρεῖαν ὑποχρέωσιν νὰ καταστῶμεν τὰ μᾶλλον ὠφέλιμα. Ἄς ἐργασθῶμεν, μὴ προσέχοντες εἰς τὰς παρεξηγήσεις, λησιμονοῦντες ἀναποφεύκτους προστριβὰς. Ἄς ἀγαπήσωμεν καὶ ἃς ἐνισχύσωμεν τὴν χώραν ταύτην, εἰς τὴν βαθεῖαν τῆς ὁποίας ἄρουραν ἡ φυλὴ μας θὰ εὖρη τὰς κραταιὰς ρίζας τῶν ἀρχαίων της πολιτισμῶν. Οἱ ὀρίζοντες τῆς βιοπάλης καθίστανται δι' ἡμᾶς ὄλοεν ἀσφικτικώτεροι. Ἡ Αἴγυπτος ἀπώλετο δι' ἡμᾶς, ὁ Δούναβις ἀπώλετο. Ἡ Ἀμερικὴ παραλαμβάνει δισκοβόλους καὶ μᾶς ἀποδίδει πτώματα. Τὸ μέλλον τῆς ἡμετέρας φυλῆς ἐγκεῖται εἰς τὴν εὐρείαν καὶ ἀνεκμετάλλετον ταύτην Αὐτοκρατορίαν, ἣτις — ἀκούσατε καλῶς, Κυρίαὶ καὶ Κύριοι, τὴν φοβερὰν ταύτην προφητείαν — : ἂν δὲν καταστῇ ἡ κολυμβήθρα τῆς φυλετικῆς ἀνακαινισεῶς μας, θὰ καταστῇ ὁ ἀμετάκλητος τάφος μας!

ἌΝΔΡ. ΚΑΒΑΦΑΚΗΣ

Εἰς τὸ παρὸν φύλλον τελειώνει ἡ ὠραία περὶ «ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ» διάλεξις, τὴν ὁποῖαν ὁ ἀξιότ. κ. Ἀνδρέας Καβαφάκης ἀνέγνωσεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐνταῦθα «Ἑλληνικῆς Ἐνώσεως Ἐμποροῦπαλλήλων». Εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι πάντες καὶ ἰδίᾳ τὰ μέλη τῆς ἐν λόγῳ Ἐνώσεως, μελετῶντες ἐπισταμένως αὐτήν, θ' ἀντλήσωσιν ὅλα τὰ στοιχεῖα, δι' ὧν θὰ οἰκοδομηθῇ ἐπὶ ἀσφαλῶν θεμελιῶν ἡ εὐημερία τῆς τῶσον μεγάλης κοινωνικῆς τάξεως, τῆς τάξεως τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων. Ἄλλ' ἀνεξαρτήτως τούτου πρέπει νὰ ληφθῇ σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία, ἣτις διέρχεται τὴν περίοδον τῆς ἀναγεννήσεως αὐτῆς ἐκ τῆς θελήσεως καὶ μόνον ἡμῶν δύναται νὰ γίνῃ ἡ τὸ λίκνον τῆς εὐημερίας μας ἡ ὁ αἰώνιος τάφος μας, ὡς προσφωῶς συνεπέρανεν ὁ λιγὺς ἀγορητής.

α') Φόρεμα ἀπὸ ἄσπρο λινὸ κεντημένο ἀγγλῆς ἐπὶ κυανοῦ λινοῦ. Μπαρέτες καὶ ναυτικὸν περιλαίμιον ἐκ κυανοῦ λινοῦ.

β') Φόρεμα ἀπὸ ἄσπρο λινὸ κεντημένο ἀγγλῆς καὶ ἀντρεντέ ἀπὸ δαντέλλα, ζώνη σαρκίς ροῦς πλισσαρισμένη.

• ΚΑΒΒΑΛΙΣΤΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

Η ΔΙΠΛΗ ΘΥΣΙΑ

(Μυθιστορία πρωτότυπος)

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 415)

Τέλος τὸ τρίτον σφύριγμα βαρὺ, παταγῶδες ἤκουσθη. Ἦτο τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως. Οἱ βραδύναντες ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐπισκέπται ἔσπευδον νὰ καταβῶν, ἐνῶ τὰ σχοινία ἐλύοντο. Δύο λεπτά μετὰ ταῦτα τὸ ἀτμόπλοιο, βοηθούμενον ἀπὸ τὴν ἐλικὰ τοῦ, ἀλλὰ πρὸ πάντων συρόμενον ἀπὸ ἕν μικρὸν ρυμουλκῶν, ἤρχισεν ν' ἀποσπᾶται ἀπὸ τὰ πλευρὰ τῆς προκυμαίας.

Ὅλος ὁ κόσμος τῶν ἐπισκεπτῶν παρετάχθη εἰς τὴν γραμμὴν· μανδύλια καὶ καπέλλα ἐσειόντο εἰς τὸν ἀέρα, ἐνῶ τὸ ἀτμόπλοιο σιγᾶ-σιγᾶ ἀπεμακρύνετο, στέλλον ὡς χαιρετισμὸν τρία παρατεταμένα σφυρίγματα.

Τῆς Ἑλένης τὸ στήθος διέσχισεν εἰς στεναγμὸς στεναγμὸς λύπης καὶ ἀνακουφίσεως. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὁ ἀτμός ἔθετε περισσοτέραν ἀπόστασιν μεινξὺ ἐκείνης καὶ τοῦ Θρασύβουλου.

Ἀνέβη ἐπὶ τῆς γαφύρας καὶ ἔρριπεν ἐν βλέμμα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὴν ὁποίαν ἀπεχαιρέτα — τίς οἶδε—διὰ παντός, περιέβαλε μ' ἕνα ἀόρατον ἐναγκαλισμὸν τὴν ὠραίαν πόλιν, ἡ ὁποία ἐπὶ πολὺ διάστημα ἀπετέλει τὸ μοναδικόν της ὄνειρον, καὶ δύο δάκρυα ἐσταμάτησαν ὡς ἀποκρυσταλλωθέντες μαργαρίται εἰς τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν της...

Ὁ θαλάσσιος ἀἷρ ἐθώπευε πλέον τὸ πρόσωπόν της, ἡ δὲ ἀπόστασις τὴν ἠμποδίσεν νὰ ἴδῃ δύο ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι μὲ ζωηρὰ βήματα διέσχιζον τὴν προκυμαίαν τοῦ Γαλατᾶ.

Ἦσαν ὁ Ἀλέξανδρος Φιλώτης καὶ ὁ Θρασύβουλος.

κβ. Μεταξὺ μητρὸς καὶ ἐρωμένης.

Ὁ Θρασύβουλος, συμφώνως πρὸς τὸ τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον εἶχε στείλει εἰς τὴν Ἑλένην, ἔφθασεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὴν μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης μὲ τὸν σιδηρόδρομον. Εἰς τὸν σταθμὸν κάποιος ἐλπίς τὸν ἐβραυκάλισεν, οἷοι θὰ ἔβλεπε τὴν Ἑλένην ἐρχομένην πρὸς προὔπαντήσιν του. Δι' αὐτὸ, προτοῦ σπεύσῃ νὰ πάρῃ ἀμάξι, περιήλθε δύο-τρὶς φορές τὸν σταθμὸν ἵσως τὴν συναντήσῃ.

Ἄλλ' ἡ Ἑλένη δὲν ἐφαίνετο.

— Ἴσως δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ ἔλθῃ. Εἶναι, ἄλλως τε, κάμποσος καιρός, ποῦ εἶναι πολὺ ἐπιφυλακτικῆ.

Ἐοκέφθη, καὶ ἐκάλεσεν ἕνα ἀμαξῖν. Τοῦ ἔδωκε τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀπαρτεμᾶν του, ἔβαλε μέσα τὴν βαλίτσαν του καὶ ἐν ἄλλο κουτὶ καὶ ἐκάθησε.

— Γρήγορα, ἀμαξῖ, τοῦ ἐφώνησε.

Πόσον ἦτο φαιδρὸς ὁ Θρασύβουλος ἐπιστρέφων! Εἶχε τελειώσει τὰς συμφωνίας του καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἤρχιζε τὰς ἐργασίας τοῦ νέου ἐμπορίου, τὸ ὁποῖον προετίμησε.

Θὰ ἀνήγγελλεν ὅλας αὐτὰς τὰς καλὰς εἰδήσεις εἰς τὴν Ἑλένην, θὰ ἱπιπτεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς φίλης του καὶ θὰ προσεπάθει νὰ χαροποιήσῃ τὴν θλιβὴν της, τὴν ὁποίαν τόσοσ γενναίως ἐκείνη ἰστέφερε.

Μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς ἡ ἀμαξία διήλθε τὴν γαφύραν, ἀνέβη εἰς τὸ Πέξαν καὶ τέλος ἐσταμάτησε κάτω ἀπὸ τὸ οἶκημα τοῦ Θρασύβουλου.

Ὁ Θρασύβουλος δίδει τὰς ἀποσκευὰς εἰς τὸν θυρωρὸν καὶ ἀναβαίνει ζωηρὸς τὴν κλίμακα.

Κτυπᾷ τὴν θύραν, ἡ ὁποία μετ' ὀλίγον ἀνοίγεται.

— Μπα! σεῖς, γιατρέ!

Ἀνεφώνησεν, ὄχι χωρὶς ἐκπληξιν ὁ Θρασύβουλος, βλέπων τὸν ἱατρὸν μόνον ν' ἀνοίγῃ τὴν θύραν.

— Καλῶς ἦλθες, Θρασύβουλε, τὸν εὐχεται ὁ ἱατρός, σφίγγων ξηρὰ τὸ χέρι του.

— Εὐχαριστῶ... ἀλλὰ... τί τρέχει; μήπως ἡ Ἑλένη εἶναι ἀρρωστη;

— Ὁχι, Θρασύβουλε, μὴ ἀνησυχεῖς... Ἡ Ἑλένη Ρώκοβιτς εἶναι πολὺ καλά.

Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ ἱατρός ἐτόνισε τὰς λέξεις Ἑλένη Ρώκοβιτς, ἐξένισε πολὺ τὸν Θρασύβουλον, ὅστις, κατευθυνθεὶς εἰς τὸ σαλονάκι, παρετήρησεν ὅτι κανεὶς δὲν ἐφαίνετο.

— Τί τρέχει λοιπόν;

— Ἐν πρώτοις, ἀπαντᾷ ὁ ἱατρός, ἡ Ἑλένη, σοῦ ἐπαναλαμβάνω, εἶναι πολὺ καλά. Δι' αὐτὸ μὴ σὲ μέλλει. Ἐν τούτοις ἔχω νὰ σοῦ πῶ μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα θέλω ν' ἀκούσῃς μὲ προσοχήν.

— Δὲν σοῦ ἀρνοῦμαι τὴν προσοχήν ποῦ μοῦ ζητῆς, ἀπήντησεν ὁ Θρασύβουλος.

— Λοιπόν, ἀπάντησέ μου εἰς μίαν ἐρώτησιν: Εἶσαι ἄνδρας;

— Ἄν δὲν μ' ἐξέπληττες μ' αὐτὸ σου τὸ ῥος, θὰ ἐγελοῦσα πολὺ διὰ τὴν παράξενη ἐρώτησίν σου.

— Λοιπόν;

— Τί ἐννοεῖς; δὲν σὲ καταλαμβάνω.

— Θὰ μὲ καταλάβῃς πολὺ καλά ἂν προχωρήσω. Ἀλλὰ δὲν προχωρῶ, ἂν δὲν μοῦ πῆς μὲ τὸν εὐκρινέστερον τρόπον ὅτι εἶσαι ἄνδρας, μὲ τὴν σημασίαν ποῦ δίδομεν στὴν λέξιν αὐτήν. Θέλω ν' ἀκούσῃς δηλαδὴ ἀπὸ τὸ στόμα σου ὅτι θὰ κλείσῃς διὰ μίαν στιγμὴν στὴν καρδιά σου ὅλα τὰ αἰσθήματα, ὅλας τὰς τρυφερότητας ὅσαι δὲν συμβιβάζονται μὲ τὸν νοῦν. Εἴμπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς αὐτό;

Ὁ Θρασύβουλος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀνησυχεῖ δὲν εἴξευρε ποῦ θὰ κατέληγεν ὁ παράξενος τοῦ ἱατροῦ πρόλογος. Ἐν τούτοις ἔδωσε τὸν λόγον του.

— Σὲ πιστεύω, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός. Τώρα κάθησε. Θὰ ἐξηγηθῶ.

Ὁ Θρασύβουλος ὑπήκουσεν εἰς τὸν ἱατρὸν καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ μᾶς καθέκλας.

— Σ' ἀκούω, τῷ λέγει.

— Ἐνθυμῆσαι, βέβαια, τί σοῦ ἔλεγα ἄλλες φορές διὰ τὰς γυναῖκες. Ἡ γνώμη μου ἦτο ὅπως διόλου ἀντίθετος πρὸς τὴν ἰδικὴν σου. Σὺ ἐπέμενες ὅτι ἴσως νὰ εὖρη κανεὶς ἀρετὴν καὶ ἀνιδιοτέλειαν καὶ μέσα εἰς ἕνα κομρὸ σωματάκι, τὸ ὁποῖον γαργαλίζει τὰ μάτια καὶ κεντᾷ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνδρός, εἰς ἕνα σωματάκι ποῦ τὸ ὄνομασεν ὁ κόσμος γυναῖκα καὶ ποῦ...

Μὰ τί σημαίνουν ὅλα αὐτά;

— Τίποτε· γὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω μάλιστα πόσον ἔχω δίκαιον, διάβασε μὲ στιγμὴν αὐτὸ, ἡ ἄρες καλύτερα νὰ σοῦ τὸ διαβάσω.

Καὶ ὁ ἱατρός ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ θυλάκιον τῆς ρεδιγκότας του πρόσφατον παρισινὸν φύλλον. Καὶ ἀνέγνωσεν:

«Ἡ ἠθοποιὸς τῆς Ὀπερέτας Μαρί Δουσέν, τῆς ὁποίας ἡ καλλονὴ εἶχε πλήξει τόσοσ τὴν καρδίαν τοῦ κόμητος Ρ., ὥστε νὰ τὴν λάβῃ σύζυγόν του, μετὰ τρίμηνον μετ' αὐτοῦ συμβίωσιν, τὸν ἐγκατέλειπεν,...

— Μὰ, ἱατρέ μου, νομίζεις τώρα τὸν καιρὸ κατάλληλο γιὰ τέτοιες συζητήσεις;

Ὁ ἱατρός ἐνόησε τὴν στενοχωρίαν τοῦ Θρασύβουλου.

— Διατί ὄχι; ἀπήντησε μὲ πολὺ ἐπιτυχη ἀφέλειαν. Ἐως ὅτου ἐπιστρέψῃ ἡ κυρία Ρώκοβιτς ἀπὸ τὸν περίπατόν της, δὲν εἴμποροῦμε τάχα νὰ περᾶσωμεν τὴν ὥραν μας;

Ὁ Θρασύβουλος καθυσάχασε.

— Δὲν ἤθελα νὰ εἰπῶ αὐτὸ... ἐξακολούθει λοιπόν,

Ὁ ἱατρός ἐξηκολούθησε:

«... Μετὰ τρίμηνον μετ' αὐτοῦ συμβίωσιν, τὸν ἐγκατέλειπεν, ἀκολούθησασα τὸν μάγειρόν της. Ὁ κόμητος, μόλις ἔμαθε τὸ γεγονός, ἐξαλλος ἠτύοκτόνησε, πυροβολήσας δις κατὰ τοῦ στήθους του. Χθὲς δὲ, γενομένης ἐρεύνης ἐν τῇ οἰκίᾳ του, εὐρέθη διαθήκη, διὰ τῆς ὁποίας κληροδοτεῖ τὴν περιουσίαν του ὄλην, ἐκ δύο καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυρίων φράγκων, εἰς τὴν χαριτωμένην του σύζυγον, ἣτις τώρα δύναται νὰ ζήσῃ διττῶς εὐτυχῆς.

«Ὁ μακαρίτης κόμητος ἐλησμόνησε τοῦλάχιστον νὰ σχίσῃ τὴν διαθήκην του πρὶν αὐτοκτονήσῃ.

— Τὸν τρελλόν... ἐπιθύρεισεν ὁ Θρασύβουλος, μὴ φανταζόμενος ποτὲ ποῦ θὰ κατέληγεν αὐτὴ ἡ συζήτησις.

— Σιμφωναεῖς λοιπὸν μαζί μου ὅτι αὐτὰ ποῦ κάμπομεν ἡμεῖς οἱ ἄνδρες εἶναι μωρία; Ἐρως, ἔρως, φίλε μου, δὲν ὑπάρχει. Ἄν ὑπῆρχε, διατί ὅλα τὰ κορίτσια τῶν σαλονιῶν ἀκολουθοῦν μόνον ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀρκετά, τόσα, ὥστε νὰ τοὺς ἐξασφαλίζουσαν μίαν ζωὴν ἄνετον καὶ ἐκδεδιαιτημένην;

— Ναι, δὲν λέγω ὄχι Ἐν τούτοις θὰ παραδεχθῆς ὅτι ὑπάρχουν ἐξαιρέσεις...

— Ὅλοι μας τὸ ἴδιο πιστεύομεν, ἔως ὅτου ἀποδειχθῆ τὸ ἐναντίον, ὅλαι αἱ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς μας ἔχουν αὐτὸ τὸ μικρόβιον.

— Καὶ ὅμως ἔχω μίαν πρόχειρον ἐξαιρέσιν... τὴν Ἑλένην...

— Ἀκριβῶς τὴν κυρίαν Ἑλένην εἶχα καὶ ἐγὼ ὑπ' ὄψει μου...

— Τί; πῶς; τί τρέχει;

— Ἡ Ἑλένη σου δὲν ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν. Σὲ ἠπάτα κα' σὲ ἀπατᾷ.

— Αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτον, ἐφώνησεν ὁ Θρασύβουλος ἐγεγρόμενος.

— Καὶ ὅμως ἀληθές, ἀληθέστατον...

— Εἶναι συκοφαντία.

— Ὁχι, Θρασύβουλε, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σοῦ κατηγορήσω ψευδῶς ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν τόσοσ ἀφωσιώθης. Ἐν τούτοις ἀπὸ καιρὸ τὴν κατώπτειον καὶ...

— Καὶ ἀπέδειξες τίποτε;

— Ἀπέδειξα ὅτι ἡ Ἑλένη ἠπάτα καὶ σὲ, ὅπως ἠπάτα καὶ τὸν Ρώκοβιτς.

Ὁ Θρασύβουλος ἦτο κατακόκκινος ἐξ ὀργῆς. Ἡ ἀνδρική του φιλοτιμία εἶχεν ἀρκετὰ κεντηθῆ. Δὲν ἀμφέβαλε περὶ τῆς ἀξιοπρεπειᾶς τοῦ ἱατροῦ, ἀλλὰ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ.

— Θὰ ἠπατήθῃς, ἱατρέ... ἔχω εἰς αὐτὴν ἀόλυτον ἐμπιστοσύνην.

— Ἀκριβῶς αἱ γυναῖκες ξεύρουν πότε ν' ἀρχίσουν ν' ἀπατοῦν: ὅταν οἱ ἄνδρες τὰς λατρεύουν τυρλῶς.

— Ὅταν ἔλθῃ ἡ Ἑλένη θὰ τῆς κάμω λόγον... μὴν ἀνησυχεῖς, δὲν θὰ τῆς εἰπῶ τὸ ὄνομά σου καὶ θὰ κρῖνης καὶ σὺ ἀπὸ τὴν ἀπόντησίν της πόσον ἠπατήθῃς.

— Δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ περιμένῃς νὰ ἐπιστρέψῃ. Διάβασε αὐτὸ.

Καὶ ἔδωσεν εἰς τὸν Θρασύβουλον τὸ μικρὸ χαρτάκι, τὸ ὁποῖον εἶχε γράψῃ ἀφ' ἐσπέρας ἡ Ἑλένη. Ὁ νέος ἐγινε πελιδνός, τὸ σάβανον μόνον τοῦ ἔλειπεν, ὥστε νὰ ἐκληφθῆ δύο ἡμερῶν νεκρός. Ἡ χεὶρ του ἔτρεμεν.

Ὁ ἱατρός παρηκολούθει μὲ βαθύ βλέμμα τὴν κρίσιν ἐκείνην.

— Ἐχεις καμμίαν ἀμφιβολίαν; τὸ γράψιμον αὐτὸ τὸ ἀναγνωρίζεις βέβαια εἶναι ἐκεῖνο, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἄφινες τὰ φιλιὰ σου ἄλλοτε, ἀλλ' ἐννοία σου, ἴσως εὐρεθῆ κάποιος κοπὸς νὰ ἐπιθέσῃ ἐπὶ τῶν γραμμῶν τούτων τὰ ἰδικὰ του.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΣΧΑ

Η από τῶν στηλῶν τοῦ «**‘Απ’ ‘Ολα**» ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον γενομένη ἐκκλησις ὑπὲρ ἐνδεῶν οἰκογενειῶν, διαβιουσῶν ἐν ἀθλιότητι εἰς συνοικίας τῆς Σταμπούλ, ὑπερθεν τοῦ Τζιβαλίου καὶ τοῦ Οὐν-Καπάν, ἐπέφερον, ὡς πληροφοροῦμεθα, ἀποτελέσματα. Τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἐκ μέρους φιλανθρώπων διενεμήθησαν εἰς οἰκογενείας τοιαύτας βοηθήματα εἰς χρήματα καὶ τρόφιμα. Φιλάνθρωπος ἀνωνύμως ἀπέστειλεν ἡμῖν 20 γρόσια ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ. Τὸ ποσὸν τοῦτο διεβίβασαμεν εἰς τὸν προϊστάμενον Τζιβαλίον παν. κ. Μελέτιον, ἵνα διαθέσῃ τοῦτο ὡς κρίνει εὐλόγον.

Ίδρυσίς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην τῆς Σταμπούλ ἐπιτακτικῶς ἐπιβάλλεται.

Πρὸ δεκαετίας ἐν Φαναρίῳ συνέστη τοιαύτη, παρέχουσα δωρεὰν ἰατρικὴν περίθαλψιν, φάρμακα καὶ γάλα. Ἄλλ’ ὁ πρωτόβουλος καὶ ἰδρυτὴς τῆς Ἀδελφότητος ταύτης, φιλοδοξῶν ὑψηλὰ ἐθνικὰ ὄφρεια καὶ ἐπιτυχῶν ἐν τέλει αὐτῶν, παρημέλησε τὸ ὠραῖον ἔργον, τὸ ὁποῖον μετὰ ζήλου, κατ’ ἀρχάς, εἶχεν ἀναλάβει, καὶ ἡ Ἀδελφότης διελύθη.

Δὲν εἶνε δυνατὸν ν’ ἀνασυσταθῇ ἡ Ἀδελφότης αὕτη;

Κυρίαί ἄς ἀναλάβωσι τὸ θεάρεστον τοῦτο ἔργον.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «**‘Απ’ ‘Ολα**» καὶ τὸ **Ἐμπορικὸν Τυπογραφεῖον** τῶν κ. κ. Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιάδου καὶ Σας, ἐπὶ σκοπῷ ἐνθαρρύνσεως τῶν πρωτοβούλων Κυριῶν πρὸς ἴδρυσιν τοιαύτης Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, ἀναλαμβάνουσι δωρεὰν νὰ παράσχωσι τὴν τυπογραφικὴν ἐργασίαν αὐτῆς τοῦ πρώτου ἔτους.

Ὁ ἐκ τῶν συνεργατῶν ἡμῶν κ. Μ. Σωφρονιάδης δηλοῖ ἡμῖν ὅτι, ὡς πρῶτον πυρῆνα, διαθέτει ἡμίσειαν λ. Τ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀρραβῶνες. — Εὐχαριστῶς ἀγγέλλομεν τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ ἐν Μακροχωρίῳ ζαχαροπλάστου κ. Δημ. Ἐμμανουὴλ μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἀσπασίας Α. Μικροπούλου, γόνου μιᾶς τῶν ἐγκρίτων τοῦ Σκοποῦ (Θράκης) οἰκογενειῶν. Τοῖς μνηστευθεῖσιν εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν καὶ πᾶν ἀγαθόν.—**Θ. Κ. Τ.**

— Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐτελέσθησαν ἐν Φουλατζικίῳ τῆς Νικομηδείας οἱ ἀρραβῶνες τῆς δεσποινίδος Καλλιόπης, κόρης τοῦ ἐκ τῶν προκρίτων τοῦ τόπου καὶ δικαστικοῦ παρέδρου κ. Δημ. Δανακτοῦ, μετὰ τοῦ κ. Ὁμήρου Νικολαΐδου, παντοπώλου ἐν Μακροχωρίῳ. Τοῖς μνηστευθεῖσιν εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν καὶ πᾶν ἀγαθόν.

— Ἐν τῇ αὐτῇ κομπολῆ ἐτελέσθησαν ἐπίσης οἱ ἀρραβῶνες τῆς δεσποινίδος Μαρίας, κόρης τοῦ πρωθιερέως τῆς κοινότητος Χ’ Παπα Φιλίππου, μετὰ τοῦ κ. Χ’ Ἀλεξίου Ἀθανασίου εἰς τοὺς ἀνταλλάξαντας τὸν δακτύλιον ἀρραβῶνα εὐχόμεθα ταχὺν τὸν ὕμναιον.—**Θ.**

Συναυλία. — Πλήρης ἐπιτυχία ἐπέστειπε τὴν δοθεῖσαν τῇ παρελθούσῃ Τετάρτῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἐκκλησίας Ἐνώσεως συναυλίαν τῆς δεσποινίδος Ἀλεξ. Πανοπούλου.

Ἡ συμπαιθὴς καλλιτέχνης ἐξήρθη εἰς ὕψη καλλιτεχνικῆς τελειότητος, ἀποτελούσης ἀσφαλῆ ἐγγύησιν τῆς μελλούσης αὐτῆς σταδιοδρομίας.

Ἡ εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκδρομὴ. — Ἐπανέκαμψε προχθὲς ἡ συνοδεία τῆς ἐκδρομῆς Ἱεροσολύμων ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Σ. τοῦ ἀγίου Φιλαδελφείας.

Καθ’ ἃ μᾶς ἀφηγήθησαν οἱ ἐκδρομεῖς, ἡ ἐκδρομὴ ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Ὁ κ. Θ. Βαλαλάς ἐδέχθη θεομᾶ συγχαρητήρια, διότι εἰς πλείστας ὑπεβλήθη ὑλικὰς θυσίας, πλὴν τῶν ἐπὶ ἐξάμηνον καταβληθέντων πανθομολογουμένων κόπων καὶ μόχθων πρὸς παγίωσιν ἐνὸς τόσον θεαρέστου σκοποῦ, οἷος ὁ τῆς ἐκδρομῆς εἰς Ἱεροσόλυμα.

ΜΑΜΜΕΛΗΣ

Εἰδικὸς στομαχολόγος ἰατρός

Πέραν, 5, ὁδὸς Θεάτρου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ». — Εἰς κομψότατον τόμον, ὁ ἐγκριτος μεταξὺ τῶν δημοσιογράφων κ. Ἀντ. Παπαδόπουλος, γνωστότατος διὰ τὰ εὐθυμογραφικὰ καὶ σατυρικὰ αὐτοῦ ἔργα, ἄτινα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀντ... Παπ... δημοσιεύει, ἐξέδωκε κατ’ αὐτὰς ὠραῖον ἔργον, τὰς «Ἐντυπώσεις καὶ Ἀναμνήσεις». Ἐν αὐτῷ περιέχονται ὑπὲρ τὰ τριακονταπέντε εὐθυμογραφήματα, διακρινόμενα διὰ τὴν χάριν καὶ τὸ πνεῦμά των. Ἡ ἐποχὴ τῆς ἀπολυταρχίας, ἡ Αἴγυπτος, τὰ περασμένα καὶ μὴ ξεχασμένα καὶ τὰ σκάνδαλα τῆς σημερινῆς κοινωνίας μας, εἶναι αἱ πηγαι, ἐξ ὧν ἀντλεῖ ὁ εὐθυμογράφος τὴν ὕλην του. Ἀξίζει ν’ ἀναγνωθῇ ἀπὸ ὅλους. Πωλεῖται ἀντὶ 10 γροσίων καὶ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ «**‘Απ’ ‘Ολα**».

«ΝΕΑΙ ΙΔΕΑΙ». — Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἤρξαντο ἐκδιδόμεναι αἱ «Νεαὶ Ἰδέαι» ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Π. Ἀγγελίδου δ. φ. καὶ βιβλιοπλάου. Ἡ ἐφημερίς αὕτη εἶναι προῖνή, θὰ ἐκδίδεται δὲ ἀντὶ τῆς προεκδοθείσης ὑπὸ τοῦ ἰδίου «Σφαίρας». Εὐχόμεθα προκοπὴν καὶ ἀπρόσκοπτον δρᾶσιν.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΙ ΧΗΡΑΙ

Τυχαίως ρίψαντες τὸ βλέμμα ἐπὶ διαφόρων προσκλητηρίων γάμων, εἶδομεν ἡ πρόσκλησις καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν νὰ γίνεται ἀπὸ χήρας.

Ἐκ τούτου δύναται τις νὰ συμπεράνη ὅτι οἱ ἄνδρες ὑποκύπτουν ταχύτερον καὶ εὐκολώτερον εἰς τὸ μοιραῖον ἢ αἱ γυναῖκες καὶ ἐπομένως περισσότεραι εἶναι αἱ χήραι ἢ οἱ χῆροι.

Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ τοιοῦτον συνέβαινε καὶ εἰς παροχημένην ἐποχὴν, καὶ ἐπὶ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων, καὶ τούτου ἕνεκεν ὁ ἀπόστολος Παῦλος, προνοῶν ὑπὲρ τῶν χηρῶν, συνιστᾷ αὐτὰς εἰς τὴν μέριμναν τῶν φιλανθρώπων, λέγων: «καὶ τῶν χηρῶν ἀντιλαμβάνεσθαι».

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ χηρεία ἐμπνέει τὴν συμπάθειαν, ἔχει δὲ ἀκόμη τὴν ιδιότητα νὰ καθιστᾷ, ἂν ὄχι ὅλας γενικῶς, τὰς περισσοτέρας ὅμως ἐκ τῶν χηρῶν θελκτικώτερας, ἴσως διὰ ν’ ἀποδειχθῇ ἄλλην μίαν φορὰν ἡ ἀλήθεια τοῦ λογίου: «οὐδὲν κακὸν ἀμικτον καλοῦ».

Πολλὰς μάλιστα τόσον πολὺ ἀναδεικνύει τὸ πένθιμον τῆς χηρείας ἔνδυμα, ὥστε τὸ φέρουν ἐπὶ πολλὰ ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μακαρίτου, θεωρουμένου τοιουτοτρόπως ὡς πολυκλαύστου καὶ ἀλησμόνητου.

Οἱ χηρολόγοι διαίρουσιν τὰς χήρας εἰς δύο κατηγορίας, τὰς μὲ ἄνδρα καὶ τὰς χωρὶς ἄνδρα.

Αἱ μὲ ἄνδρα χῆραι εἶναι ὅσαι εἴλκυσαν τὴν προσοχὴν καὶ τὴν συμπάθειαν τῶν φιλανθρώπων, οἵτινες, ἀκολουθοῦντες τὸ παράγ-

γελμα τοῦ ἀποστόλου «καὶ τῶν χηρῶν ἀντιλαμβάνεσθαι», ἐξασκοῦν ἐπ’ αὐτῶν εἰδὸς τι **προτεκτοράτου**. Ἡ τῆς κατηγορίας ταύτης χήρα φέρει πάντοτε τὸ πένθιμον ἔνδυμα, συμβολίζον τὴν ἐπ’ αὐτῆς ψιλὴν τοῦ μακαρίτου ἐπικυριαρχίαν.

Αἱ δὲ χωρὶς ἄνδρα χῆραι εἶναι αἱ πισταὶ ἐκεῖναι καὶ ἀφωσιωμένα εἰς τοὺς ἀποικομένους συζύγους χῆραι, ἀλλὰ καὶ εὐσεβέσταται συνάμα, αἵτινες ὑπομένουν τὴν χηρείαν ζῶσαι ἐν τῇ ἱεραῖ ἀναμνήσει τοῦ συζύγου καὶ προσδοκῶσαι ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν νεκρῶν συνάντησιν μετὰ τοῦ μακαρίτου.

ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Αγγλοὶ ἀρχαιολόγοι, κατὰ τὰς ἐξ Ἱεροσολύμων εἰδήσεις, ἐκλεψαν τὰς εἰς τὰς κρύπτας τοῦ τεμένους Ὁμαῖο, παρὰ τὸ ὁποῖον ἐνήργουν ἀνασκαφάς, φυλαττομένας ἀρχαιότητας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ θαυματουργὸς τοῦ Μωϋσέως ράβδος, ἡ διαχωρίσασα τῆς Ἐρυθρᾶς τὰ ὕδατα. Καὶ μετὰ τὴν κλοπὴν ταύτην οἱ Ἀγγλοὶ ἀρχαιολόγοι, ἐπιβάντες τῆς θαλαμηγοῦ των ἐν Ἰόππῃ, ἐτρόπησαν εἰς φυγὴν.

Ἡ κεντρικὴ κυβέρνησις, μαθοῦσα τὸ πρᾶγμα, διέταξε τὴν ἐνέργειαν ἀνακρίσεων καὶ τὴν εἰς δίκην παραπομπὴν τῶν ἀρχῶν Ἰόππης, αἵτινες δὲν ἔσπευσαν εἰς καταδίωξιν καὶ σύλληψιν των.

Δὲν εἶχον ἄρα γε τόσην γνῶσιν αἱ ἀρχαὶ Ἰόππης καὶ ἀντίληψιν τοῦ καθήκοντός των; Ἀλλὰ πῶς νὰ καταδιώξουν τοὺς κλέπτας, ἀφοῦ ἐκεῖνοι κατεῖχον ἤδη τὴν θαυματουργὸν ράβδον καὶ ἠδύναντο, διαχωρίζοντες τὴν θάλασσαν, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰσραηλίτου ἀρχηγοῦ, νὰ πνίξουν τοὺς διώκτας των;

Η κλοπὴ τῆς μωσαϊκῆς ράβδου θὰ ἐπιφέρει ἀναστάτωση εἰς τοὺς ναυτικούς κύκλους. Τὰ τορπιλικὰ καὶ ἀντιτορπιλικὰ, τὰ θωρηκτὰ, τὰ καταδρομικὰ καὶ αὐτὰ τὰ Δρηδνωτ καὶ ὅλοι οἱ στόλοι καταντοῦν πλέον ἀχρηστοί, διότι διὰ τῆς καταλλήλου χρήσεως τῆς μωσαϊκῆς ράβδου κινδυνεύουν ἐν μιᾷ στιγμῇ νὰ εὐρεθοῦν ἐπὶ ξηρᾶς καὶ τότε... βάλτου ρίγανι.

Α ὕριον συνέρχεται ἡ κοινότης τοῦ Πέραν, ὅπως ἀκούσῃ, ἐὰν ἔχη ὄρα, τὴν λογοδοσίαν τῆς κεντρικῆς ἐφορείας καὶ μάθη τὰ ἔργα αὐτῆς, τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστά, καὶ δοξάσῃ τὸν πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὅστις ἀποστέλλει εἰς τὸν κόσμον τοιοῦτους τῶν κοινῶν ἰθύντορας καὶ διαχειριστάς.

Τὴν δ’ ἐπομένην Κυριακὴν γενήσεται, συνεργομένης καὶ πάλιν τῆς κοινότητος, ἡ ἐκλογή τῶν ἐφοριῶν τῶν ἀστικῶν σχολῶν καὶ παρεναγωγείων τοῦ Πέραν.

Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν τῆς παρεισδύσεως μαλλιαρῶν ἐν ταῖς ἐν λόγῳ ἐφορείαις ἀπεφασίσθη ἡ ἐκλογή τῶν ὑποψηφίων νὰ γείνη δι’ ὅλους ἰδιαιτέρας τελετῆς.

Ὁ ὑποψήφιος προσερχόμενος ἐρωτᾶται: — Ἀποτάσσει τῷ Ψυχάρῃ; — Ἀποτάσσομαι τῷ Ψυχάρῃ καὶ τῷ Πάλλῃ καὶ τοῖς ὀπαδοῖς αὐτῶν. — Συντάσσει τῷ Μιστριώτῃ; — Συντάσσομαι. — Καὶ πιστεύεις αὐτῷ; — Πιστεύω.

Και ο υποψήφιος απαγγέλλει :

«Πιστεύω εις τὸν Μιστριώτην ὡς σωτήρα
καὶ θεὸν τῆς γλώσσης, παντοκράτορα. Πι-
στεύω καὶ εἰς τὴν καθαρεύουσαν ὡς διατη-
ροῦσαν ἀδιάσπαστον καὶ ἀδιαίρετον τὴν
ἐθνικὴν ἐνότητα. Ἀλλὰ πιστεύω καὶ εἰς
τὸν λογιώτατον τῆς Βαβυλωνίας, εἰπόντα :
τὴν τῶν προγόνων διαλέγεσθαι χρή. Προσ-
δοκῶ ἐξόντωσιν τοῦ μαλλιαρισμοῦ καὶ χυ-
δαϊσμοῦ, ἀνάστασιν τοῦ Κόντου καὶ τὰ
ρέστα».

★

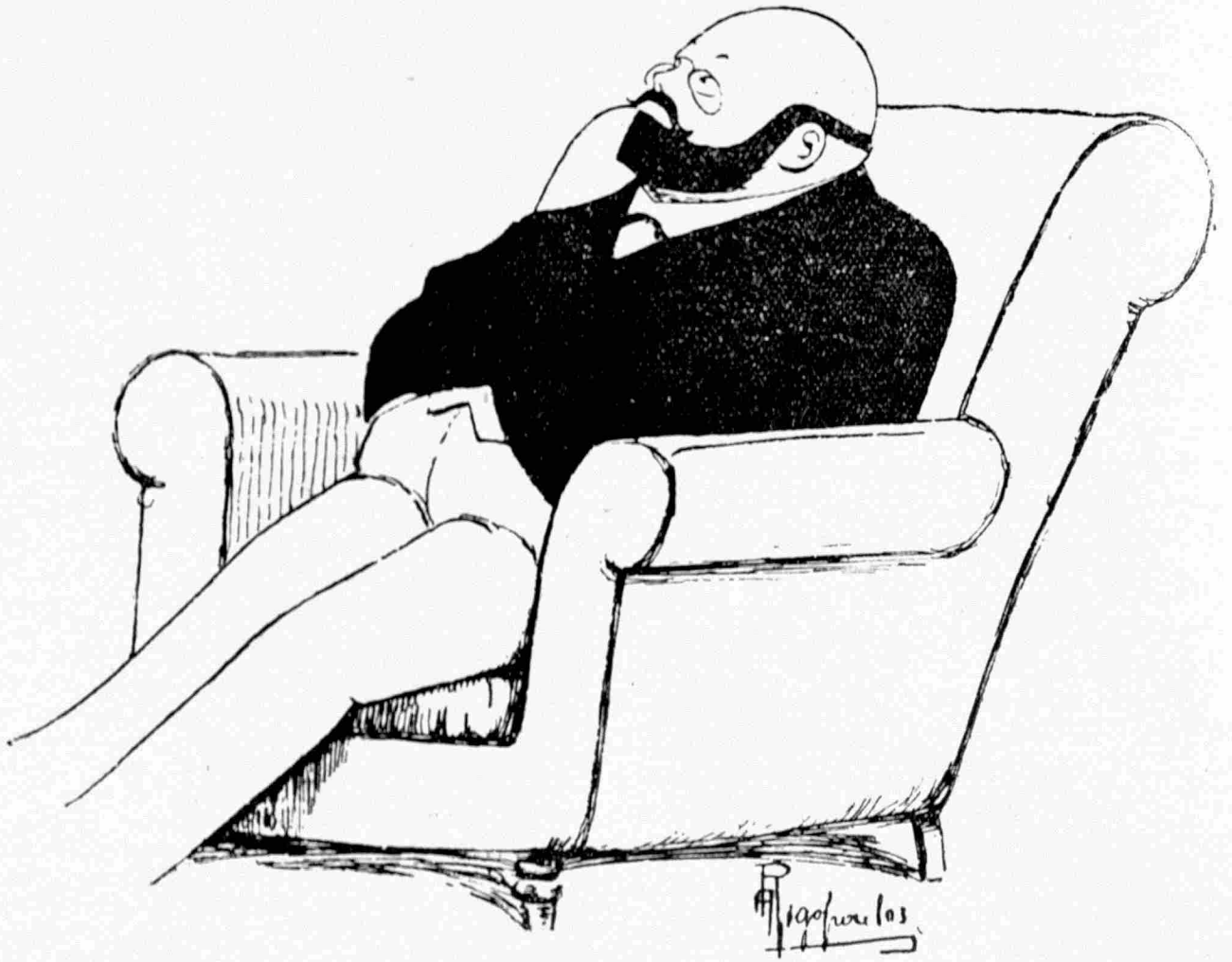
Ο Μιστριώτης μαθὼν τὴν ἀπόφασιν
τῆς ἀρχῆς, ὅπως παντὴ ἐπὶ ἐξάμηνον
ἐκ τῆς θέσεώς του διὰ τὰς ἀκριτομυθίας του,
ἀνέγραψεν : «Εἰς οἰωνὸς ἄριστος πανεσθαι
ὑπὲρ τῆς γλώττης».

★

Εἰς ξενοδόχος, θέλων νὰ τιμήσῃ τὸν Μι-
στριώτην διὰ τοὺς ὑπὲρ τῆς γλώσσης
διηνεκίς αὐτοῦ καὶ ἐθνωφελεστάτους ἀγῶ-
νας, ἀνέγραψεν εἰς τὸν κατάλογον τῶν φαγη-
τῶν του μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς : Γλῶσσα
στιφάτο καὶ γλῶσσα ἄλα-Μιστριώτη.

ΑΝΤ. . . ΠΑΠ. . .

Σκέψεις ἑνὸς πρωθυπουργοῦ :

— Χάρις εἰς τὸ κομμάτον ἔφθασα ἕως ἐδῶ ἐπάνω καὶ διὰ τοῦ κομμάτου φαίνεται ὅτι θὰ πέσω.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Διευθυντῆς καὶ ἀρχισυντάκτῆς Μ. ΜΟΥΣΕΙΔΗΣ ἰατρός.
Ἐτησίως τόμος 600 περίπου σελίδων.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ 40 ΓΡ. ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ
10 ΦΡΑΓΚΑ ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ 10

Ἡμίσημα τιμὴ διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς ἰατρικῆς.
Τὸ εὐθηνότερον ἐπιστημονικὸν ἑλληνικὸν περιοδικόν.

Πέραν, 6, ὁδὸς Χατζῆ Ἀχμέτ, 6.

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΤΩΝ ΕΓΚΥΩΝ ΚΑΙ ΤΙΚΤΟΥΣΩΝ

τοῦ διακεκριμένου τῆς πόλεώς μας Ἰατροῦ

ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ

Ἀπαραίτητος ὁδηγὸς πάσης ἐγκύου, διότι διὰ τῆς μελέτης αὐτοῦ ἐξασφαλίζεται ἡ κανονικὴ πορεία τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ προλαμβάνονται πάντες οἱ ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ κίνδυνοι.

Πωλεῖται παρ' ἅπασιν τοῖς βιβλιοπώλαις τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἀντὶ γρ. 5.

Ἐκδοτικὸς οἶκος Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιαδοῦ καὶ Σας.

ΛΑΧΕΙΣΦΟΡΟΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ ΠΙΣΤΩΣΙΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

Ἰσχύουσιν ἐπὶ 70 ἔτη, κληρούμενα κατὰ διμηνίαν
ΕΙΣΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΚΑΠΩΣΙΣ ΤΗΣ 2 ΙΟΥΝΙΟΥ 1911
ὁ πρῶτος λαχνὸς κερδίζει
φρ. 130,000
ἕτεροι 1999 ΛΑΧΝΟΙ
ΚΕΡΔΙΖΟΥΣΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΟΣΑ
Τιμὴ τοῖς μετρητοῖς
Γρ. ἀργυρᾶ 166

Δι' ἀγορὰς ἀποταθῆτωσαν πρὸς τοὺς κκ.
P. Addally et Cie, Χουριετ Χάν, ἀρ 14,
15 Γαλατᾶ, Κωνσταντινούπολιν. Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ παρακαλοῦνται νὰ ποσομβάσωσι τὸ τίμημα διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς μανταλοῦ ἢ διὰ τοῖκ.

Αἱ διάφοροι φάσεις τοῦ Μαϊμόν.

(Καλέμ)

— Ὡ τοὺς ἀρχαίους, τοὺς κακοήθεις, τοὺς μακαράδες, τοὺς ἀδρανεῖς, τοὺς προστύχους . . .
— Διὰτὶ ὑβρίζεις ;
— Ἀνόητη ! δὲν ξέρεις ποῦ αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ φανῶ ποῦ εἶμαι καλὸς πατριώτης ;

Ἄ Μαυροβούνιος :
— Ἐλα, ἀγαπημένε μου ἐξάδελφε, νὰ σ' ἐνάγκαλισθῶ.
Καὶ ὁ Ἀλβανός :
— Ἐγὼ ἐξάδελφός σου ; κύνταξε καλλίτερα τὸ δέγμα ποῦ σὲ σκεπάζει. (Καλέμ)